УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2013
СІЧЕНЬ
№1 (239)

ВІТАЄМО З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

Святкування 300-ліття монастиря в м. Бучачі

Храмовий празник святого Андрія Первозванного у Львові

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ
головний редактор

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

З великим нетерпінням людство Старого Завіту чекало на прихід Месії, який визволить їх від гріхів і подарує життя, втрачене в раю. Скільки-то часу Ізраїльський народ блукав манівцями твердого невір'я, припадав на коліна перед ідольськими бовванами, творінням людських рук. Скільки-то разів Милосердний Господь Бог у своїй безконечній любові звертався до закам'янілої серцем людини, закликаючи її до навернення, до любові свого Творця, до пізнання Божої істини. Небесний Отець багатьма способами промовляв до свого люду через вибраних пророків, яких ненависні робітники Божого виноградника не тільки байдуже не слухали, але й жорстоко вбивали, не бажаючи чути Слово Боже та повертати човен свого життя в інший напрямок. Отець Небесний посилає Свого улюбленого Сина, щоб спам'ятати твердосердих людей, які, зблудивши з правдивої дороги, потопають під кригою гріха.

Зовсім не дивно, дорогі наші читачі, що кожен із нас також з великою жагою чекає на прихід Божого Сина, предвічної Божої Любові, Який несе спасіння у цей грішний світ. Свято Різдва Христового для кожного з нас особливо радісне і приємне. На Різдвяні свята чекають всі – дорослі й малі. Пригадую собі, з яким нетерпінням у дитинстві я чекав на цю першу ясну зорю, яка мала зійти на небі у Різдвяний Святвечір, щоб у родинному колі розпочати Святу Вечерю, проказати спільно молитву, відчути приємний запах святково прикрашеної ялинки й дідуха, який принесе до хати батько чи дідусь, промовляючи при цьому різдвяну віншівку, а відтак із трепетом в душі заколядувати «Бог предвічний народився». Мимоволі ми споминаємо тих наших родичів, які не дочекалися до цього торжества, але переставилися до кращого життя, щоб вічно споглядати Бога в Небі. Благословенна мить...

Найдорожчі наші читачі, на сторінках часопису «Місіонар» від імені всієї редколегії хочу щиросердечно привітати кожного із вас з Різдвом Христовим, з цим великим празником, який несе нам нові надії на краще майбутнє та нагадує нам найважливішу річ – те, що Бог з нами, Він посеред нас. Відкриймо навстіж двері наших сердець, проженімо від себе холодну ворожість один до одного, та теплом любові і прощення приймімо Божого Сина, який у Різдвяну ніч стукає до нас.

Молю Тебе, Новонароджений Ісусе, завітай до кожної людської душі та наповни її миром, радістю, любов'ю та благословенням, щоб весь світ пізнав Твою безмежну любов і завжди цінував Твою превелику ласку. Допоможи нам, Сину Божий, разом із Твоїм народженням відродити нашу Батьківщину Україну, щоб кожна українська родина відчула нові сили до єднання і так могла славити Тебе разом з Марією, святим Йосифом, ангелами, мудрецями й пастирями та всім світом. Амінь.

Наміри Апостольства Молитви на січень	6
Покровитель на лютий	7
НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛЮТИЙ	8
НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ-ЧЕРВЕНЬ 2013	10
Послання "Urbi et orbi" Папи Бенедикта XVI	11
НЕ БІЙМОСЯ ЗРОДИТИ ХРИСТА У СЕРЦІ	14
МАНДРУВАТИ ШЛЯХОМ ВІРИ	16
ВСЕ У СВІЙ ЧАС	19
МОЛИТВА ПОДРУЖЖЯ ПРО ДАРУВАННЯ ДІТЕЙ	22
МОЛИТВА ДЛЯ ВАГІТНИХ ЖІНОК	23
ВСІХ НАС, ХРИСТИЯН, НЕХАЙ ПОМ'ЯНЕ ГОСПОДЬ БОГ	24
СУЧАСНА НЕПОМІРКОВАНІСТЬ	28
ВИСЛОВЛЮВАННЯ ВЧЕНИХ ПРО ІНТЕЛЕКТУАЛЬНІСТЬ УСТРОЮ ПРИРОДИ	29
НОВИНИ ЦЕРКВИ	32
ЮВІЛЕЙ СЛАВНОЇ ОБИТЕЛІ	35
Храмовий празник Святого Андрія Первозванного у Львові	39
РІЗДВО – ЦЕ СПОГАД	40
ПЕРЕСЛІДУВАНИЙ ВЕРТЕП	42
РІЗДВЯНА ПОЕЗІЯ	44
СТРАЖДАННЯ ІЗ ХРИСТОМ – ЦЕ ДЖЕРЕЛО ДУШЕВНОГО МИРУ	46
ПОШУК ЩАСТЯ	48
КРОСВОРД	50

МІСІОНАР

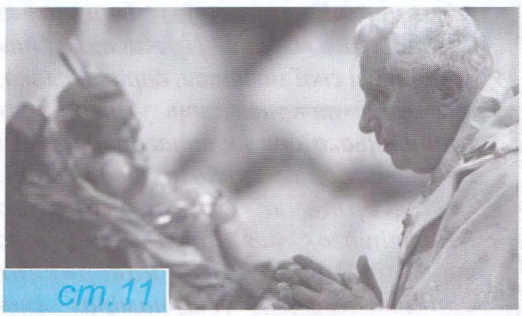
ст.11

ст.19

ст.32

ст.33

ст.35

Головний редактор:
о. Віталій Попадюк, ЧСВВ

Заступник головного редактора:
о. Христофор Ганинець, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Севастіян Бондаренко, ЧСВВ
о. Йосафат Хаймик, ЧСВВ
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
о. Миколай Микосовський, ЧСВВ
бр. Юстин Борис, ЧСВВ

Літературний редактор і коректура:
о. Корнилій Яремак, ЧСВВ

Дизайн і комп'ютерна верстка:
о. Севастіян Бондаренко, ЧСВВ

Фото на обкладинці: Віталія Грабаря

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net, misionarchik@i.ua
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 25.12.2012 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2013

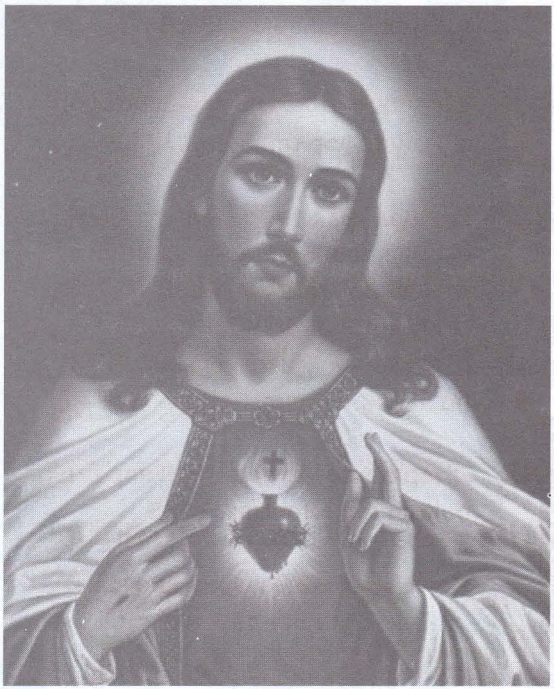

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

Наміри Апостольства Молитви на січень

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб у цьому Році віри християни змогли глибше пізнати таїнство Христа і радісно свідчити про дар віри в Нього.

МІСІЙНИЙ: Щоб християнські громади Близького Сходу, які часто зазнають дискримінації, отримали від Святого Духа силу бути вірними й витривалими.

МІСЦЕВИЙ: Щоб завдяки світлу Христового Різдва в українському суспільстві зникали непорозуміння і чвари, а утверджувалися єдність і любов

покровитель на лютий

ПРЕПОДОБНИЙ ІСИДОР ПИЛУСІОТСЬКИЙ

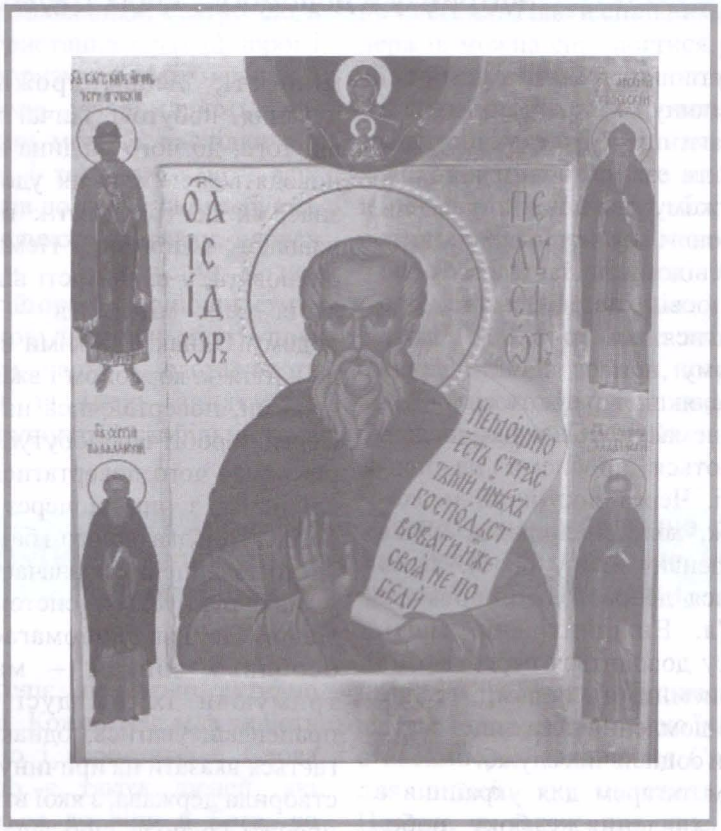

Ісидор Пилусіотський († 450) – християнський святий, чернець, ігумен та священик, був учнем Івана Золотоустого. Святий Ісидор народився у багатій родині в єгипетському місті Олександрія. Покинувши світські розкоші, він поселився в пустелі неподалік міста Пилу. Згодом заснував монастир і став там Ігуменом, а потім був висвячений на священика. Святий Ісидор написав багато духовних повчань для ченців і декілька тисяч листів в обороні святої віри від впливу різних єресей. Він вплинув на імператора Теодосія у справі скликання III Вселенського Собору в Едесі 431 року. Багато терпінь зазнав від єретиків, але охоче зносив їх з любові до Христа. Помер Ісидор Пилусійський у глибокій старості 450 року.

Пам'ять – 17 лютого.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛЮТИЙ

о. Христофор Ганинець, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб сім'ї мігрантів, особливо матері, отримали підтримку й допомогу у своїх труднощах.

Люди їдуть від рідних домівок, зазвичай, у пошуках кращого життя. Особливої уваги потребує саме трудова міграція. Коли заробітчани зустрічаються в чужому суспільстві з незрозумілою мовою і культурою, виникає страх перед невідомістю, їм здається, що попередній досвід не допоможе, що потрібно вчитися всього знову. Часто вороття додому немає, єдиний шлях вперед. Добре, якщо мігрують сім'єю. А поряд якщо немає найближчих людей, тоді починаються проблеми на психічному рівні. Через постійний психологічний тиск, коли, наприклад, жінка доглядає стареньку хвору особу, легко може піддатися депресії та підірвати і своє здоров'я. Вихідних днів мало, більшість часу доводиться перебувати з не дуже приємними людьми, а ще додається усвідомлення незахищеності з боку закону чи соціальних служб.

Ще одним тягарем для українців є зневажливе ставлення з боку роботодавців. Люди, які на батьківщині були не-залежними і посідали шановане місце у суспільстві, за кордоном втрачають самооцінку. Також кліматичні відмінності, умови проживання, харчування, побутові звичаї відрізняються від того, до чого людина звикла. З нею поводяться не так, як удома, і вона не знає, як це трактувати: нормально, чи навпаки – погано? Нема з чим порівнювати, у свідомості відсутня норма. Мрія всіх мігрантів – повернутися додому. Однак, з роками вони звикають до життя за кордоном і вже почуваються чужими, повертаючись на батьківщину. Серед заробітчан побутує думка: через рік немає чого повертатися, через два – ще немає з чим, а через три нема до чого… Поїздка одного з батьків за кордон і його повернення позначається на дітях – у них руйнується система цінностей. Наша Церква допомагає мігрантам, особливо жінкам – матерям, підтримуючи їх на дусі і сприяючи працевлаштуватись, однак зажди намагається вказати на причину, на умови, які створила держава, з якої втікають люди, і просить Господа, щоб дав мудрість владі, а емігрантам терпеливість, щоб збудувати хату на рідній землі.

МІСІЙНИЙ: Щоб народи регіонів, охоплених війнами та конфліктами, стали на шлях побудови мирного майбутнього.

Війни і конфлікти завжди несуть із собою руйнування і забирають людські життя, породжують дух агресії і неспокій у суспільстві. Із чотирьох тисяч років

відомої нам історії, лише біля трьохсот були цілком мирними. XX століття запам'яталося двома світовими війнами, у яких брали участь десятки країн і мільйони людей. Так, у Другу світову війну було втягнено більше 70 держав, а загальні втрати склали 55 млн. чоловік. Найбільшим побоюванням і загрозою в наш час є використання ядерної зброї і поширення тероризму. Багато вчених і політичних діячів усвідомлюють, наскільки великими можуть наслідки від ядерних ударів, і тому вживають всіх можливих заходів до країн, які гребують небезпекою. Великого розмаху набрав також тероризм – насильство у політичних, релігійних чи націоналістичних цілях окремою людиною або групою осіб. Терористи часто представляють себе борцями за ідею, залякують населення, порушують стабільність і порядок, підривають вокзали, торгові центри, потяги, організовують захоплення заручників, викрадають людей. Є спеціальні центри тероризму в різних країнах, які підтримують зв'язки між собою і постачають зброю у «гарячі точки». Зупинити таку загрозу завдання не з легких. Тільки спільними зусиллями держав можна спромогтися розшукати і видати внутрішніх злочинців, де б вони не перебували, та спочатку потрібен зовнішній мир між країнами і лідерами країн, але цього ще не проглядається. Щоб комусь вибачити, або подарувати, потрібна християнська чеснота покори, натомість світ іде до новітнього «вавилону». Христос єдиний дарує мир у серця, а цей мир може змінити думку людей і політику держав, потрібно тільки «не боятися відкрити двері Христу» (блаженний Іван Павло II).

МІСЦЕВИЙ: Щоб Боже Слово дедалі більше знаходило шлях до сердець тих, які його ще не пізнали, особливо на теренах Великої України.

Зараз Євангеліє, як ніколи, активно крокує по землі. Кожен має можливість придбати Біблію і користати зі Слова Божого. Немало є також людей, які вороже ставляться до віри в Бога, до Євангелії, до проповідників, які походять із простолюду. Але всім варто усвідомити, що зло недалеко від кожного із нас. Кожен батько-мати віддадуть усе, щоб захистити своє дитя. Сьогодні, коли хвиля поганих звичок, розпусти та інших гріхів навідує наш край, потрібно наважитись сказати «Ні» для всякого зла і гріха, і «Так» для Ісуса Христа і Євангелії. На Сході України Добра Новина проповідується усім людям, які цього потребують. Душпастирі УГКЦ намагаються пояснити, що їхньою метою є насамперед голошення Слова Божого для людей, які належать до нашої Церкви, а також для тих, хто шукає правдивої Христової Церкви. В Україні виросло багато поколінь людей, які не відвідують церкву й не ідентифікують себе із жодною конфесією. Тому мусимо йти самі до них і навертати до Бога. «Мусимо донести до сучасного українця цю традиційну і незмінну проповідь Євангелія у такий спосіб, щоб кожна особа сприйняла це Христове Євангеліє і стала справжнім живим християнином» (Блаженніший Святослав).

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ-ЧЕРВЕНЬ 2013

БЕРЕЗНЬ

Загальний: Щоб зростала пошана до природи, з усвідомленням того, що все творіння є Божим ділом, дорученим людській відповідальності.

Місійний: Щоб єпископи, священики і диякони були невтомними проповідниками Євангелія аж до кінців землі.

Місцевий: Щоб в Україні для кожного, хто терпить біль і страждання, були створені умови для відповідного лікування в атмосфері любові, розуміння і співчуття.

КВІТЕНЬ

Загальний: Щоб прилюдне й молитовне визнавання віри було джерелом життя для вірних.

Місійний: Щоб помісні Церкви на місійних теренах були знаками і знаряддям надії та воскресіння.

Місцевий: Щоб під час Великого посту християни України намагалися здобути богословські чесноти віри, надії та любові.

ТРАВЕНЬ

Загальний: Щоб відповідальні за правосуддя завжди керувалися справедливістю і здоровим сумлінням.

Місійний: Щоб семінарії, особливо в місійних Церквах, формували пастирів за Серцем Христовим, цілковито посвячених проповідуванню Євангелія.

Місцевий: Щоб окрилені вірою у Христове Воскресіння українці навчалися цінувати Божі дари у щоденному житті.

ЧЕРВЕНЬ

Загальний: Щоб між народами поширювалася культура діалогу, слухання і взаємоповаги.

Місійний: Щоб там, де сильнішим є вплив секуляризації, християнські спільноти змогли ефективно проводити нову євангелізацію.

Місцевий: Щоб ієрархія і провід Української Греко-Католицької Церкви повсякчасно були прикладом віри і свідками Істини Христового Євангелія для всіх вірних.

«Veritas de terra orta est!» - «Правда з землі зійде» (Пс 85, 12).

Послання "Urbi et orbi" Папи Бенедикта XVI,

25 грудня 2012

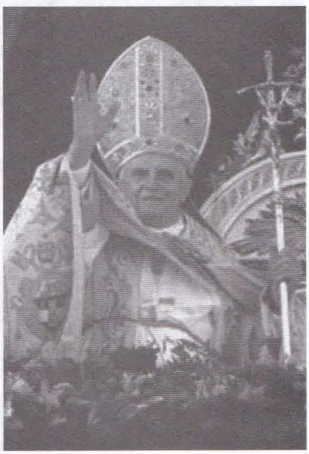

Дорогі брати і сестри Рима і цілого світу, веселого Різдва всім вам і вашим сім'ям!

Мої різдвяні побажання у цьому Році Віри висловлюю словами, взятими з псалма: «Правда з землі зійде». У тексті псалма насправді знаходимо майбутнє: «Правда з землі зійде» – це звіщення, обітниця, яку супроводжують інші вислови, що разом лунають отак: «Милосердя й вірність зустрінулися разом, справедливість і мир поцілувались між собою. Правда з землі зійде, і справедливість дивитиметься з неба. Та й сам Господь дасть щастя, і земля наша дасть урожай свій. Перед ним ітиме справедливість і спасіння, - там, де Він буде ступати» (Пс 85, 11-14).

Сьогодні здійснилося це пророче слово! В Ісусі, народженому у Вифлеємі від Марії Діви, справді зустрілися любов і правда, поцілувалися справедливість і мир; правда зійшла з землі, і справедливість дивилася з неба. Святий Августин пояснює зі щасливою лаконічністю: «Що є правдою? Син Божий. Що є землею? Тіло. Запитай себе, звідки народився Христос, - і зрозумієш, чому правда з землі сходить… правда народилася з Діви Марії» (En. in Ps. 84, 13). У своїй проповіді на Різдво він стверджує: «Цим святом, що знову надходить щороку, святкуємо, отже, день, у який здійснилося пророцтво: «Правда з землі зійде, і справедливість дивитиметься з неба». Правда, яка є в лоні Отця, зійшла з землі, тому що була в лоні однієї матері. Правда, яка править цілим світом, зійшла з землі, тому що була підтримана руками жінки… Правда, яку Небо не спроможне вмістити, зійшла з землі, щоби її поклали до ясел. Яка з цього користь Богові, який незрівнянно великий, а проте став таким покірним? Звичайно, тут для Нього самого немає жодної користі, але є велика користь для нас, якщо ми віримо» (Sermones, 185,1).

«Якщо ми віримо». Ось міць віри! Бог зробив усе, зробив неможливе: став тілом. Його всемогутня любов звершила те, що виходить за межі людського

розуміння: Той, хто не має кінця, став дитиною, прийшов між людей. Проте цей же Бог не зможе ввійти в моє серце, якщо я не відчиню Йому дверей. Porta fidei! Дверей віри! Нас може лякати ця негативна всемогутність. Ця влада людини закритися від Бога може нас страшити. Але ось дійсність, яка проганяє цю похмуру думку, надія, яка долає страх: правда з землі зійшла! Бог народився! «Земля дала урожай свій» (Пс 67, 7). Так, є одна добра земля, здорова земля, вільна від будь-якого егоїзму і від будь-якої закритості. Є у світі земля, яку Бог приготував, щоби прийти і жити серед нас. Є помешкання для Його присутності у світі. Ця земля існує також і сьогодні, у 2012 році, з цієї землі зійшла правда! Отже, у світі є надія, міцна надія, навіть у найважчі миті та в найскладніших ситуаціях. Правда з землі зійшла, несучи любов, справедливість і мир.

Так, нехай правда з землі зійде для сирійського народу, глибоко зараженого і поділеного конфліктом, який не лишає осторонь навіть беззахисних і тихих невинних жертв. Ще раз закликаю до припинення кровопролиття, посиленої підтримки біженців і переміщених осіб. Через діалог нехай надійде політичне вирішення конфлікту.

Нехай мир зійде на землю, де народився Відкупитель. Нехай Він дарує ізраїльтянам і палестинцям відвагу, аби покласти край багаторічним війнам і поділам та впевнено стати на шлях переговорів.

У країнах Північної Африки, які долають глибокий перехід у пошуку нового майбутнього – особливо у Єгипті, улюбленій і благословенній землі дитинства Ісуса, – нехай мешканці разом будують суспільство, базоване на справедливості, пошані свободи і гідності кожної особи.

Нехай мир зійде на просторий азіатський континент. Нехай Дитятко Ісус ласкаво спогляне на численні

народи, що мешкають на тих землях, а особливо ж на ті, які вірять у Нього. Цар миру нехай також зверне свій погляд на нових керівників Китайської Народної Республіки, бо перед ними стоїть велике завдання. Сподіваюся, що вони цінуватимуть внесок релігій, виявлятимуть пошану до кожної і, таким чином, зможуть спричинитися до побудови об'єднаного суспільства на благо цього благородного народу і цілого світу.

Нехай Різдво Христа посприяє поверненню миру в Малі та взаєморозумінню у Нігерію, де жорстокі терористичні акти насильства продовжують породжувати нових невинних жертв, особливо з числа християн. Нехай Спаситель принесе допомогу й підтримку біженцям зі Сходу, з Демократичної Республіки Конго, та дасть мир Кенії, де криваві сутички заторкнули цивільне населення та місця культу.

Нехай Дитятко Ісус благословить численних вірних, які віддають Йому шану в Латинській Америці. Нехай збільшить їхні людські й християнські чесноти, підтримає тих, які були змушені емігрувати від своїх сімей та зі своєї батьківщини, підтримає державців у їхніх стараннях заради розвитку суспільства та в боротьбі зі злочинністю.

Дорогі брати і сестри! Любов і правда, справедливість і мир зустрілися та воплотилися в людині, яка народилася від Марії у Вифлеємі. Ця людина є Божим Сином, Богом, який з'явився в історії. Його народження є паростком нового життя для всього людства. Нехай кожна земля стане доброю землею, яка гостинно приймає і зрощує любов, правду, справедливість і мир.

Веселого Різдва усім!
Бенедикт XVI

Джерело: http://www.catholic-media.org

НЕ БІЙМОСЯ ЗРОДИТИ ХРИСТА У СЕРЦІ

Різдвяне привітання Протоігумена Провінції Найсвятішого Спасителя отців Василіян в Україні о. Пантелеймона Саламахи, ЧСВВ

Христос народився!

Дорогі в Христі брати сестри! Подія народження нашого Спасителя для всіх людей була є й буде Благою вісткою. Людина в цьому світі після первородного гріха перебувала в праці щоденній, проте не отримувала духовної їжі для душі. Цивілізації людей змінювалися, а людина стогнала в душі своїй і навпомацки шукала сліди Бога в житті. Все людство в Адамі стогнало, бо не бачило визволення з круговерті цього безсенсовного світу. Праця змінювала відпочинок. Раб помирав рабом, пан залишався паном. Та всі вони помирали як люди. Боязнь життя, його численні скорботи і радості, та страх смерті з його невизначеністю й невідворотністю сковував людину в пастці життя. Вона не бачила визволення

НЕ БІЙМОСЯ ЗРОДИТИ ХРИСТА У СЕРЦІ

Різдвяне привітання Протоігумена Провінції Найсвятішого Спасителя отців Василіян в Україні о. Пантелеймона Саламахи, ЧСВВ

Христос народився!

Дорогі в Христі брати сестри! Подія народження нашого Спасителя для всіх людей була є й буде Благою вісткою. Людина в цьому світі після первородного гріха перебувала в праці щоденній, проте не отримувала духовної їжі для душі. Цивілізації людей змінювалися, а людина стогнала в душі своїй і навпомацки шукала сліди Бога в житті. Все людство в Адамі стогнало, бо не бачило визволення з круговерті цього безсенсовного світу. Праця змінювала відпочинок. Раб помирав рабом, пан залишався паном. Та всі вони помирали як люди. Боязнь життя, його численні скорботи і радості, та страх смерті з його невизначеністю й невідворотністю сковував людину в пастці життя. Вона не бачила визволення

з цього полону гіркого життя й невідомої смерті. Всі люди очікували приходу Спасителя, якого Бог передбачив ще тоді, коли Адам згрішив непослухом. Жінці, через яку прийшла смерть, Бог дає обіцянку народження Спасителя «Я покладу ворожнечу між тобою і жінкою і між твоїм потомством та її потомством. Воно розчавить тобі голову, а ти будеш намагатися ввіп'ястися йому в п'яту» (Бут.3,14). Постійне підтвердження даної обіцянки, яке отримали Ной, Авраам та його потомство, знайшло своє застосування в союзі, що Бог уклав з Мойсеєм та народом Ізраїля: «Пророка з-поміж вас, з твоїх братів, такого, як я, Господь, Бог твій, настановить тобі; його маєте слухатися» (Втор.18,15).

Ізраїль очікував приходу Царя, якого розіп'яв, бо не повірив у Нього. Ті ж, що ходили в тіні смертній, тобто погани отримали обіцянку народження Царя Всесвіту «Ось Мій Слуга, якого Я підтримую, Мій вибраний, якого вподобало Моє серце. Я поклав на нього Дух Мій: він сповістить народам правду» (Пс.2,7-8).

Христос народжується, як провістив пророк Міхей, в місті Давидовім: «Ти ж, Вифлеєме-Ефрато, занадто малий єси, щоб бути між тисячами Юди. З тебе вийде Мені Той, Хто має бути Володарем в Ізраїлі; Його походження із давніх-давен, з днів споконвічних» (Міх.5,1). Син Божий народжується людиною, Споконвічний Бог, що перебуває в Отці і з Духом Святим, стає Словом Воплоченим, бо народжується від Пресвятої Богородиці, нової Єви. Бог дає Йому владу, бо він Син Людський: «Дано владу, славу й царство, і всі народи, племена та язики Йому служили. Влада Його – влада вічна, що не минеться, і царство Його не занепаде ніколи» (Дан.7,14). Діва народжує Спасителя, Месію, царя і священика світу, який спасе та освятить свій народ й зробить його новим вибраним народом. Про нього писав святий апостол Петро: «Ви ж – рід вибраний, царське священство, народ святий, люд, придбаний на те, щоб звістувати похвали того, хто вас покликав з темряви у дивне своє світло; ви, колись – не народ, а тепер народ Божий, непомилувані, а тепер помилувані» (1Пет.2,9-10).

Мої любі, з нетерпінням очікуймо народження Господа Бога, нашого брата, Сина Божого, що зробив нас синами Бога Отця. «Не бійтесь, бо я звіщаю вам велику радість, що буде радістю всього народу: Сьогодні народився вам у місті Давидовім Спаситель, він же Христос Господь» (Лк.2,10-11). Разом з іншими своїми братами й сестрами у Христі не біймося зродити Христа у своєму серці, адже це буде радість для нашого життя. Ісус, який народжується у Вифлеємі – обіцяний Месія, що прийшов звільнити й освятити народ свій та поставити по своїй правиці, щоб він брав участь а Царстві Божому, якому не буде кінця.

Львів, 4 грудня 2012 р.Б.
о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ
протоігумен

МАНДРУВАТИ ШЛЯХОМ 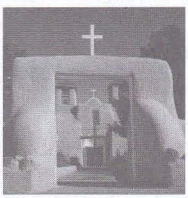 ВІРИ

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Вступ. Запитуймося про віру

Одного разу, довго навчаючи людей на горі, Ісус Христос закінчив свою проповідь цікавим порівнянням: «Кожний, хто слухає оці мої слова й виконує їх, подібний до розумного чоловіка, який побудував свій дім на скелі. Полила злива, потоки розлились, подули вітри й натиснули на той дім, та він не повалився, бо був збудований на скелі. А кожний, хто слухає ці мої слова й не виконує їх, подібний до необачного чоловіка, який збудував свій дім на піску. Полилася злива, розіллялися ріки, подули вітри й ударили на той дім, і він повалився, і руїна його була велика» (Мт.7,24-27). Христос звертається до своїх слухачів. Вони по-різному сприймають його слова. Саме від того, що слухачі робитимуть пізніше, залежить, чи встоїться їхнє життя, чи зможуть вони дати відповідь на ті питання, які перед ними постають, і подолати ті проблеми, які зустрічаються на їхньому життєвому шляху.

Часто в розмовах можна почути загальне твердження: «Кожна людина мусить у щось вірити». Саме так сучасна людина розуміє і сприймає свою власну релігійність – через призму власних думок, переконань, уявлень та фантазій. На запитання більшість сучасних християн твердо дадуть відповідь, що вони вірять в Бога, і ця їхня віра тверда і непохитна. Проте, життя часто показує, що вона занадто відірвана від життя і не дає достатньої відповіді на ті життєві обставини, в яких людина опиняється. Інакше, чого б так часто віруючі впадали у розпач, переживали відчуття самотності та безвиході? У Рік віри, який проголошений у святій Католицькій Церкві, нам варто розміркувати про віру, її ознаки та місце в нашому житті. Мусимо неупереджено поглянути на своє буття, як ми його сприймаємо, чим життя надприродної віри відрізняється від віри філософської, чи, наприклад, від безвір'я, щоб віру у Христа точніше визначити і більш глибоко та усвідомлено переживати. Дуже важливо бути чесними і неупередженими щодо себе самих і своїх поглядів. І так, протягом цього року на сторінках часопису «Місіонар» помандруємо стежинами віри, поволі відкриваючи її глибини та превелику Божу любов до нас та всіх людей.

Звідки нам вирушати?

Людина все сприймає через призму власного досвіду і про кожне явище сама творить для себе поняття. Світ для нас виглядає не стільки таким, яким він є насправді, а таким, яким ми його уявляємо і як про нього думаємо. Розповідають древню притчу, як то в Багдаді біля міської брами сидів один чоловік і спостерігав за тими, що входили

і виходили з міста. Нараз перед ним зупинився начальник величенького каравану, вклонився і запитав: «Скажи мені, добрий чоловіче, які люди живуть у Багдаді – добрі, чи погані?» «А навіщо тобі це знати?» – запитав чоловік. «Моя справа розвивається, – відповів начальник каравану, – тому мушу переселитися до столиці, але маю знати, між які люди потраплю, чого від них можу очікувати і сподіватися». «А які люди живуть у тому місті, з якого ти прибув до Багдада?» – знову запитав чоловік. «О, в тому місті живуть дуже погані люди – заздрісні, ненависні, підлі, які ніколи жодного добра не роблять, а завжди тільки й намагаються вчинити якесь зло, і ніколи від них не дочекаєшся допомоги», – відповів начальник каравану. «Мушу тебе розчарувати, – мовив чоловік при багдадській брамі. – У Багдаді живуть точно такі самі погані люди, як і в тому місті, з якого ти приїхав». Караван в'їхав у місто, а за короткий час перед чоловіком став інший начальник каравану з таким самим запитанням: «Скажи мені, добрий чоловіче, які люди живуть у Багдаді – добрі, чи погані?» «А тобі навіщо це знати?» «Моя торгівля розвивається, тому переселяюся до столиці, але мушу знати, які люди тут живуть». «А які люди живуть у тому місті, з якого ти прибув?» «О, в тому місті живуть дуже добрі люди – зичливі, щирі, щедрі, завжди поспішать на допомогу і підтримають у труднощах», – відповів прибулець. «Можу тебе порадувати, – сказав чоловік начальнику цього каравану. – У Багдаді живуть точно такі самі добрі люди, як і в тому місті, з якого ти приїхав».

Ця древня притча показує, що світ для нас є таким, як ми про нього думаємо. Людина, яка опинилася на землі, була захоплена сотвореним світом, почала спочатку з острахом, а потім дедалі більш сміливо його відкривати і вивчати. З часом вона відкрила причинно-наслідкові зв'язки у світі, тобто, що все у світі має свою достатню причину, від якої походить, і мету, до якої прямує. Скільки б люди не говорили про випадковість і різні випадки, насправді, серйозно в це ніхто не вірить, всі підозрюють, що будь-яке явище має свою достатню причину і мету. Тільки сама людина про це нічого не вирішує, вона лиш відкриває вже до неї створені і впорядковані закони.

Опинившись на цій землі, у сотвореному світі, людина відкрила, що цей світ не завжди ставиться до неї прихильно, вона повинна долати багато перешкод і уникати багатьох небезпек, які чатують на неї чи не на кожному кроці. А бачачи, що світ

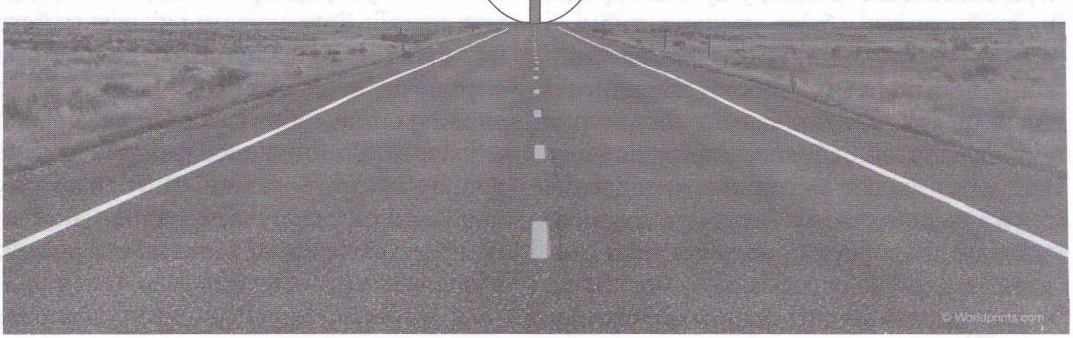

чудово впорядкований, людина почала доходити до висновку, що мусить бути «хтось» (або «щось») сильніший від неї, мудріший, довговічніший, який все це впорядковує і про нього дбає. Проте, скільки б вона його не шукала, у сотвореному світі знайти не могла. Цю вищу силу людина назвала Богом і зробила висновок, що Він мусить бути невидимим. І саме з цим невидимим Богом людина намагається встановити зв'язок. Таке намагання відновити зв'язок із невидимим Богом ми назвемо умовно словом «релігія», яке й означає «відновлення зв'язку» з Богом.

Однак, що ми можемо знати зі своєї природи про невидимого Бога? Людина може робити висновок про Бога тільки на основі власного досвіду. В різних частинах світу люди по-різному переживали і досвідчували історію, природні та суспільні явища, тощо. І так, на теперішній території Ірану, де тільки дві пори року, у древній шумерській культурі, виникла дуалістична релігія, в якій вірили у двох богів – доброго і злого, які постійно між собою ворогують; в Індії, де немає визначених пір року, а природа бурхливо розвивається без огляду на те, як впливає на неї людина, люди почали вірити, що бог не цікавиться ними, він захоплений самоспогляданням, а всі зміни у світі – це тільки божественні ігри безособового бога; у древній Греції, в якій жителі були дуже активні і підприємливі, богів було також багато, і вони постійно між собою сварилися і сперечалися. Отож, яким є бог, люди вирішували на основі власного досвіду. Так само звідки могли знати, що саме богові подобається? Тільки із власного досвіду. Тому робили для Бога такі самі речі, які і їм сподобались би. Якщо вирішили, що богові повинен подобатися піст, тоді постили; якщо подобалась війна – воювали; якщо подобались жертви з людей – приносили людей у жертву. Не треба думати, що таке сприймання бога притаманне тільки історичним епохам. І сьогодні багато людей, навіть християн, часто мають подібні релігійні погляди: самі вирішують про те, яким є Господь Бог, і самі вирішують, що Богові подобається. І якщо їм здаватиметься, що Богові подобається піст, то тяжко поститимуться; якщо вирішать, що Він мститься людям, боятимуться помсти і лякатимуть Богом інших. Отож, часто люди самі вирішують про Бога, який Він і що Йому подобається.

Авраам – батько віри

Часто люди запитують, чому так багато релігій у світі? Але ж нічого дивного в цьому немає! Бо релігій могло б бути ще більше – скільки людей живе на світі, стільки могло б бути і релігій.

Проте, скільки люди не намагалися б поєднатися з Богом, вони не мають жодної природної можливості з Ним бути. Між людиною і Богом знаходиться глибочезна прірва, яку людина самостійно ніяк не може подолати. Людина до Бога не може, але Бог може прийти до людини, може до неї звернутись і з нею розмовляти. Святе Писання оповідає нам про чоловіка, який мешкав в Урі Халдейському і його звали Аврам. До нього Бог уперше промовив, і так він, як людина, міг Бога слухати і пізнавати його не стільки із власного досвіду, а слухаючи, пізнаючи і приймаючи Його слово. Отож, віра – це насамперед слухання Божого слова, коли ми не вирішуємо про Бога, який Він є і що Йому подобається, а слухаємо слово Боже і приймаємо тільки те, що сам Бог про себе об'явив.

Далі буде

ВСЕ У СВІЙ ЧАС,

або що молода пара робить у першу шлюбну ніч?

о. Віталій ТАРАСЕНКО,
«Духовні роздуми»

Що молода пара робить у першу шлюбну ніч? Відповідь ви, мабуть, знаєте. І не одну. Є офіційна, стандартна, яка прийшла нам ще з давніх часів. Перша ніч – це перша ніч повного дарування і пізнання іншої особи. Це перша інтимна зустріч двох, щоб з'єднатися в одне ціле на ціле життя. Двоє відкриваються одне перед одним, і вже нема чого приховувати – вони стають одним тілом. Тілесне пізнання дійшло до вершини. Наречені зустрічалися, щоб побути разом і щоб краще пізнати один одного. Тепер вони дійшли до пізнання того, що зберігали і відкладали саме на цей день. Особливий дар в особливий день. Статеве задоволення є особливим і замінити його неможливо, як і ніяке інше задоволення дароване Богом. Господь обдарував людину цим почуттям для взаємної близькості між чоловіком і жінкою. Таким чином тягне чоловіка до жінки, і жінка тягнеться до чоловіка. І ось ця сила притягання допомагає зблизитись і бути разом, бути одним тілом. Перша шлюбна ніч – це взаємне дарування у повноті щирості і відвертості. Це весільний дарунок, який наречені готують одне одному. «Я дарую себе тобі. Дарую лише тобі. Ніхто інший не має права до цього подарунку. Лише ти! Ніякий дарунок не може бути на рівні цього дарування, бо ніщо так не ціниться іншою людиною, як вірність».

Хто виховав себе у цій дошлюбній вірності, той зробив перші кроки, щоб витримати у подружній вірності на ціле життя. «Та це все класика…» – саме так мені відповів молодий юнак, вказуючи на те, що так вже ніхто не живе. «Всі вже все попробували, і всі вже все знають. Нікого не обдуриш своїми філософськими описами. Тілесне задоволення перемагає, і спочатку хочеться бодай

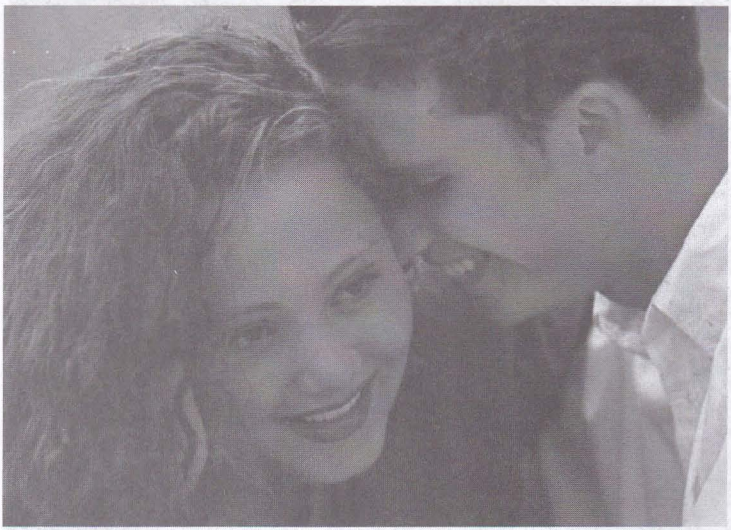

Статеве задоволення є особливим і замінити його неможливо, як і ніяке інше задоволення дароване Богом.

спробувати, а потім вже справа бажання…» Саме тут приходить на думку друга відповідь на це веселе запитання: *Що молода пара робить у першу шлюбну ніч?* Ми сміємось і кажемо: «Рахують обоє весільні гроші!» Кажемо правду… А що молодим робити, коли все, що мало бути у першу спільну ніч, вже давно сталось у якомусь приміщенні, машині, чи хтозна де. І ось… сміх тут вже недоречний. Романтики вже нема… І не смішно. Смішно буває тоді, коли ми чекаємо знаної нам відповіді, а виходить зовсім інша. У цьому випадку всі очікують відповіді, яка вже стала нормою. Хоча, як не дивно, продовжуємо сміятись. Гм… Можливо тому, що ми знаємо, яка мала бути правильна відповідь, але мала бути… отож, сміємось самі із себе. Та все ж сміється той, хто сміється останній.

На днях мав зустріч із юнаком, якого покинула дівчина. Печально. Разом із дівчиною пропали і перші почуття кохання, і перший досвід статевої близькості, і перші мрії на спільне життя. Тепер не знає, що йому робити. Боротися за першу любов і за решту, що було перше? А може перевернути сторінку і сказати: «так мало статись і наступного разу буду більш обережніший?» Якесь рішення все ж буде. Зверну увагу, що він чомусь наголосив на тому, що після цього трагічного випадку залишилась рана. Він почувався ображеним. Відкрився людині, відкрив свою інтимність і внутрішність, врешті-решт став відчувати, що вже обоє одне тіло, і тут… радість перемінилась у сльози… Печально.

Та чи «перша радість» була справді радістю? Не знаю, чи можна назвати радістю, коли той нестриманий потяг статевого задоволення ніс тебе у незнаний досвід? Страх і сум'яття супроводжували, але пізнання незнаного брало верх. А які були думки після здійснення цього бажання? Думки були

Бо себе задовольняє, використовуючи іншого. Любов закінчується „на самому собі".

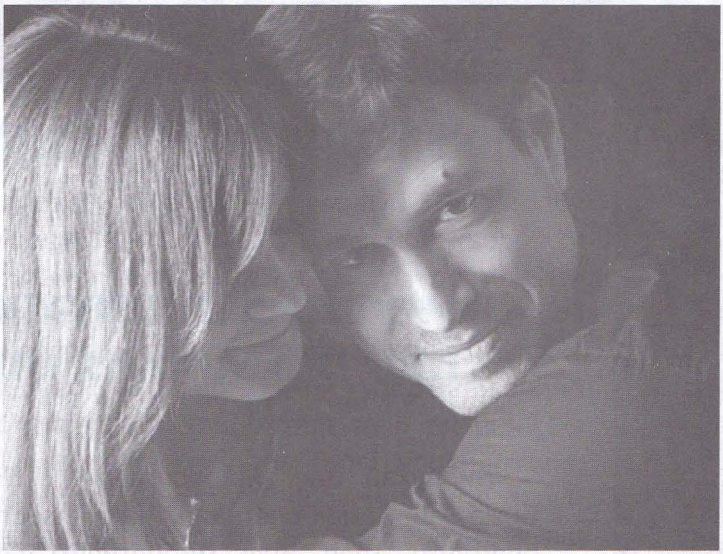

різні. Спочатку насичені повної відповідальності за спільне майбутнє. Після наступних «радостей» ці геройські думки поступово починають згасати. Особливо, коли приходить час доказати свою відповідальність. Наступні «хвилини радості» – справді радісні постійно? Невтомне бажання отримати «радість» від статевого задоволення, якщо немає продовження і чогось більшого, згасає, як і кожне почуття. Спитаєте, чому немає продовження? Все просто. Любов закінчується «на самому собі». Бо себе задовольняє, використо-вуючи іншого. Бо недовершеність статевого акту, страх перед можливістю завагітніти, використання іншого у своїх егоїстичних бажаннях – все це не веде до зближення. Воно наштовхує на розлуку. Спочатку думка про розлуку затається підсвідомо, а у певний критичний момент – це буде основа для прийняття логічно-випливаючого рішення. Навіть дехто так і каже: «ми вже давно були на віддалі, тепер треба лише офіційно це оформити».

Факт, що радість таких нещирих стосунків є тимчасовою, скороминаючою. Ось тому, молоді наречені чи просто молоді закохані, вартує робити все у свій час. Будете жити подружнім життям перед шлюбом? Тоді, що робитимете після шлюбу? Будете мати статеві відносини перед шлюбом? Що ж, тоді у першу шлюбну ніч згадуватимете цей анекдот. Анекдот про вас! Ох, як буде весело!..

Та все ж, свічку ніхто не тримав нікому у першу ніч, що робили молоді – не знаємо.

Знаємо одне і точно, що є такі анекдоти. Що молоді пари у наш час часто потрапляють у кризи, що багато розлучається і перегортає сторінку свого любовного роману. І так пишуться книжки, а також анекдоти… Може, «класика» зараз не в моді, та все ж, вона гарантує постійність і випробувана часом.

МОЛИТВА ПОДРУЖЖЯ ПРО ДАРУВАННЯ ДІТЕЙ

Вислухай нас, Милосердний і Всемогутній Боже, щоб за благання наше послана була благодать Твоя. Будь милостивим, Господи, до молитви нашої, згадай закон Твій про примноження роду людського і будь Милостивим Покровителем нашим, щоб за Твоєю допомогою зберігалося Тобою ж установлене. Могутньою силою Твоєю Ти з нічого все створив і поклав початки всього, що існує в світі, – створив і чоловіка за образом Своїм і високою тайною освятив союз подружжя як образ тайни єднання Христа з Церквою. Зглянься, Милосердний, на рабів Твоїх цих, союзом подружнім сполучених, коли вони благають допомоги Твоєї, нехай буде на них милість Твоя, нехай будуть плодовитими і побачать сини синів своїх аж до третього й четвертого роду, і до бажаної старості доживуть, і ввійдуть у Царство Небесне через Господа нашого Ісуса Христа, якому належить всяка честь, слава і поклін із Святим Духом на віки віків. Амінь.

МОЛИТВА ДЛЯ ВАГІТНИХ ЖІНОК

О, Преславна Мати Божа, помилуй мене, рабу Твою, і поспіши мені на допомогу в часі моїх хвороб та небезпек, з якими народжують дітей усі дочки Єви. Згадай, о Благословенна між жінками, з якою радістю і любов'ю Ти поспішала, щоб відвідати свою родичку Єлизавету під час її вагітності, і який чудодійний вплив мали ці Твої відвідини для матері та її дитини. І з невичерпної сердечної доброти Твоєї даруй і мені, найнижчій рабі Твоїй, щасливо відбути пологи; даруй мені цю благодать, щоб дитя, яке нині покоїться під моїм серцем, прийшовши до розуміння, з радістю, як і святе дитятко Іван, поклонялося Божественному Господу Спасителю, який з любові до нас, грішних, зволив і Сам стати Дитятком. Невимовна радість, якою переповнювалося Твоє чисте серце при споглядані Твого Новонародженого Сина й Господа, хай згладить скорботу, що очікує мене серед мук пологів. Життя моє, мій Спаситель, народжений Тобою, нехай порятує мене від смерті, що обриває життя багатьох матерів під час пологів, і нехай зарахує плід лона мого до числа обранців Божих. Вислухай, Пресвята Царице Небесна, смиренну молитву мою. і зглянься на мене, бідну грішницю, оком Твоєї благодаті; не посороми мого упования на Твоє велике милосердя й осіни мене, Помічнице християн та Цілителько недуг, щоби сподобилася я відчути й на собі, що Ти – Мати Милосердя і щоб прославляла я завжди Твою благодать, яка не відкидає ніколи молитви бідних і рятує всіх, хто шукає Твоєї помочі в часі скорбот і недуг. Амінь.

ВСІХ НАС, ХРИСТИЯН, НЕХАЙ ПОМ'ЯНЕ ГОСПОДЬ БОГ

(розбіжності між католиками і православними)

о.Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

За кого мають Христа люди і в якого Бога вірують? Від цього залежить стан нашого християнства. А зокрема, святої віри. Як знаємо, в часи Христа й апостолів була одна апостольська Церква, одна віра. Не було різних «конфесій». Пізніше почали утворюватися Східні і Західні гілки Церков, але всі були у злуці з Римом. Поділ і конфлікт стався в XI ст., коли візантійська Церква порвала зв'язки з Римом, з Папою. І так до цього часу немає Божого миру між католиками і православними, якого хоче Христос Бог. Що тепер перешкоджає поєднатися братнім народам, матірним Церквам? Звичайно, розбіжності у вченні Церков. А саме:

1. Вчення про те, що Папа є Главою Церкви й Намісником Христа на землі.

«На цій скелі (Петрі) я збудую мою Церкву» (Мт.16,18; Лк.22,32; Йо.21,17; Дн. 2.14. 2.41; 15.19; Гал. 1.18.

Так віримо ми, католики, в тому числі греко-католики. Православні піддають це сумніву: кажуть, що Христос, висловлюючи це, мав на увазі не Петра, а його віру, слова. А також те, що Петро проповідував євреям, а не так, як Павло – римлянам. Щодо намісника на землі, то кажуть, що «Єдиний Посередник між Богом і людьми – чоловік Ісус Христос» (1Тим.2,5).

2. Про непомильність Папи в питаннях віри і моралі.

Православні кажуть, що немає такої людини, яка не помилялася б. Навіть Петро помилявся, тричі зрадив Христа. Кажуть, що тільки уся Церква може бути непомильною. Всі решта схильні до помилок.

Догмат Католицької Церкви, в якому стверджується, що Папа, коли визначає вчення Церкви, які стосуються віри або моралі, проголошуючи його ex cathedra (тобто, як глава Церкви), забезпечений від самої можливості помилятися. Згідно з Катехизмом Католицької Церкви, Христос доручив Церкві навчати й «уділив їй участь у своїй власній непомильності». Віронавчальна «безпомилковість Папи є даром Святого Духа, даним йому, як наступнику апостола Петра в силу апостольського спадкоємства, а не через його особисті якості (як і будь-який інший християнин, Папа не відгороджений від гріхів і має

потребу в покаянні й сповіді)».

Офіційно догма проголошена у догматичній конституції Pastor Aeternus 18 липня 1870 року поряд із твердженням «ординарної й безпосередньої» влади юрисдикції Понтифіка у Вселенській Церкві. В догматичній конституції визначені умови – проголошення «ex catedra», а не приватне вчителювання, і сфера застосування – судження про віру й моральність, що випливають із тлумачення Божественного Одкровення.

3. Про походження Святого Духа від Отця і Сина, так, як ми молимося у «Символі віри».

Якщо, згідно із вченням про триєдність Бога, Бо Отець не має початку, то Святий Дух, як і Бог Син, походить від Бога Отця. Проте, згідно з прийнятою у християнстві термінологією, якщо Бог Син є «народженим», то Святий Дух «ісходить (грец. ἐκπορεύεσθαι, προϊέναι, лат. procedere). Джерело ісходження (походження) Святого Духа було предметом тисячолітньої суперечки між Західною (Католицькою) і Східною (Православною) Церквами. Католицька Церква навчає, що Святий Дух походить від Отця і Сина («філіокве»), тоді як Православна Церква визнає походження Святого Духа лише від Отця. Історія засвідчила кілька спроб досягти консенсусу між католицизмом і православ'ям в цьому питанні. Так, на Флорентійському Соборі було прийняте вчення про те, що «Дух походить від Отця і Сина вічно і суттєво, як із одного джерела і причини». Берестейська унія закріпила формулювання про ісходження

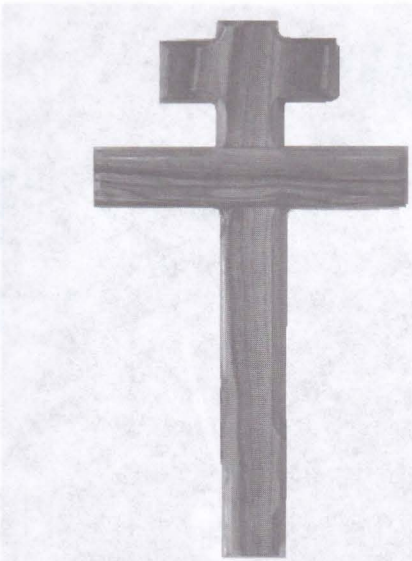

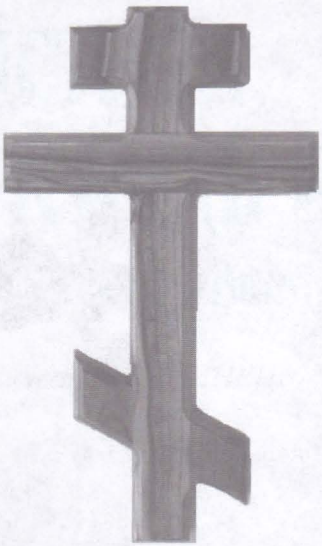

Святого Духа «від Отця через Сина». Сучасні католицькі богослови, як правило, не вбачають сутнісної різниці між власним і православним поглядом на ісходження Святого Духа, проте, серед православних богословів до цього часу поширена думка про те, що «філіокве» (тобто твердження про ісходження Духа «і від Сина») є єрессю… Також цитують Йо.15,26. «І вмолю Отця і дасть вам іншого Утішителя…», Ісус посилає Духа не від себе, а від Отця, кажуть православні.

4. Про Непорочне Зачаття Пресвятої Богородиці.

Православні кажуть, що гріх Адама і Єви перейшов на всіх людей. І Марія також потребувала визволення від первородного гріха.

«Ти знайшла ласку у Бога» (Лк.1,30; 1,28; 1,37; Вих.25,11-31; Лк.1,47).

5. Вчення про добрі діла святих.

Православні кажуть, що тільки стан душі і каяття є визначальним. Вказують на фарисея якого не оправдав Христос.

Ми, греко-католики, вважаємо, що добрі діла є також гарантією нашого спасіння. Самою праведністю (яка полягає в тому, щоб не убивати, не красти, не обманювати і т.д.) Бог не окреслюється. Під час страшного суду буде багато таких, які підуть на муки не тому, що творили зло, а тому, що не робили добра (св. Єронім). Не робити нічого доброго означає те саме, що робити зло (св. Іван Золотоустий.). Небо – це плата за виконану працю; хто не працював, той не може чекати нагороди. Кожна людина має трьох приятелів: гроші, свояків і добрі діла. Перший приятель, гроші, залишає її у хвилину смерті; другий, свояки, товаришує їй тільки до гробу; і лише третій іде з нею аж перед престол Бога. Тому говориться у Святому Письмі про померлих: «учинки їх за ними йдуть» (Одкр.14,13). За наші добрі вчинки Бог дарує нам витривалість,

а коли ми все ж скоїмо важкий гріх, наділяє нас щедрими діючими ласками, щоб ми навернулися. До Давида, який спіткнувся, посилає Бог пророка Натана, Петра опам'ятовує Спаситель одним своїм поглядом. Здійснюючи добрі діла, грішник отримує діючі ласки, потрібні для його навернення; праведник досягає помноження освячуючої ласки та вічного щастя, а також заслуговує вислухання молитов, а часто й нагороди вже тут, на землі. Добрі діла грішника сприяють його наверненню. Роблячи добро, грішник відвертається від земних створінь, а звертається до Бога, і в його душі робиться щораз ясніше, а в серці – тепліше. Таким чином грішник поступово змінює свій спосіб життя.

6. Про Святі Тайни.

Це стосується католиків латинського обряду, де вірних причащають під одним видом (там, де є Тіло, є і Кров). Цей звичай виник у XVст. Православним цей аргумент видається невагомим…

Ці розбіжності у вченні наведенні не для ще більшого відокремлення наших Церков, а для того щоб знати, що таке Католицька і Православна Церкви. Православна – це не тільки там, де згадують «православних», а Католицька – де не згадують. Обидві Церкви мають історію, обидві прагнуть довести людей до Бога, але такі основні розбіжності стоять на заваді діалогу. Як переконати одні одних в однодумності, – це загадка і воля Божа. Єдине, що не вкладається в голові: як можна вірити, любити Бога і «дивитися боком» на брата, сестру іншої конфесії. Потрібно читати Святе Писання, Катехизм, щоб Святий Дух просвічував і щоб ми знали основні правди віри. І коли нас будуть питати, яка різниця між православними і католиками, то щоб ми не зосереджували увагу тільки на слові «православний» і на прийнятті Святого Причастя стоячи. Мусимо знати, на якому камені віри стоїть наша Церква і стоїмо ми.

СУЧАСНА НЕПОМІРКОВАНІСТЬ

о. Станіслав ЛУЦАЖ, SJ

«Перенасичене черево породжує насіння сластолюбства, і дух, пригнічений тягарем пересичення, не може мати розсудливості. Бо не тільки надмірне вживання вина робить людину безумною, але й безмірне вживання їжі також розстроює, затьмарює її, позбавляє чистоти і непорочності».
Авва Антоній

Ментальність сьогодення, яка усуває духовний рівень людини, особливим способом вводить людину в гріх непоміркованості. Тіло і психіка людини стали полем боротьби за щастя і самореалізацію. Фрустрацію, яка виникає, коли не береться до уваги духовний рівень, пробують компенсувати на психічному і соматичному рівнях. Прагнення безконечності, яке людина пробує реалізувати в тілі і психіці, веде до багатьох узалежнень і хвороб. Перелічимо тільки найголовніші: крім традиційних вже обжерства і пияцтва додається залежність від наркотиків, від різноманітних ліків, також таких, які мають спричинити, що людина буде виглядати як «молодий бог». Хворобами цивілізації стають ожиріння і діабет, поширюються інші хвороби. Занурення сучасного світу у секс і пов'язана з тим порнографічна реклама, а також масове вживання гормональних і протизаплідних засобів спричинює велике зростання імпотенції і бездітності. Сучасна музика і кінематографія бомбардують тіло і психіку сильними збудниками. Дуже актуально сьогодні звучать слова Ісуса: «Хто хоче зберегти своє життя, втратить його, а хто втратить своє життя ради Мене, той його отримає…» (пор. Мт.16,22-25). Якщо людина намагається зберегти своє життя, і тому наповнити його змістом, щастям і безпекою на тих рівнях, на яких частково є господарем, отож в тілі і психіці, то втрачає його, нищить себе саму – своє тіло і психіку – і впадає в ще більшу безнадійність. Головний гріх непоміркованості – велика духовна пастка, вийти з якої дуже важко, як це доводять численні приклади залежності, що закінчуються трагічно, незважаючи на великі терапевтичні зусилля.

Правдиво віруюча людина все життя прагне заспокоїти внутрішні потреби. Христос, який подолав гріх, запрошує нас на бенкет, що не вичерпується і не закінчується, у своєму Царстві. Там ми наситимося повнотою Його Дарів, і любові, але якщо належно підготуємося тут, на землі.

ВИСЛОВЛЮВАННЯ ВЧЕНИХ ПРО ІНТЕЛЕКТУАЛЬНІСТЬ УСТРОЮ ПРИРОДИ

Досліджуючи природу, учені завжди отримували багато підтверджень того, що природа спроектована розумом, тобто підтверджень Розумного плану у природі. При цьому деякі з них заявляли про це вголос. Людям дуже не вистачає розширеної інформації про те, що думали видатні вчені про світоустрій, про першооснови буття. Вузівським та шкільним програмам бракує факультативного філософського міні-курсу з умовною назвою «Думки вчених про першооснови буття». В цьому курсі могли б повноцінно наводитися не лише погляди віруючих учених, але також погляди атеїстів і агностиків. Людина мусить бачити повний спектр висловлювань видатних мислителів для правильного формування свого світогляду. Деякі з них пропонуємо Вам:

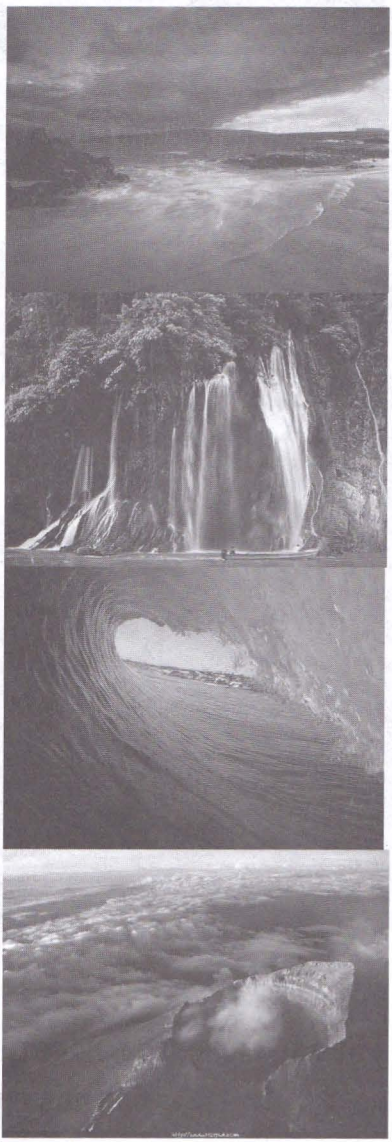

«Бог є Творцем усього – від математики до порядку елементів».

Блез Паскаль

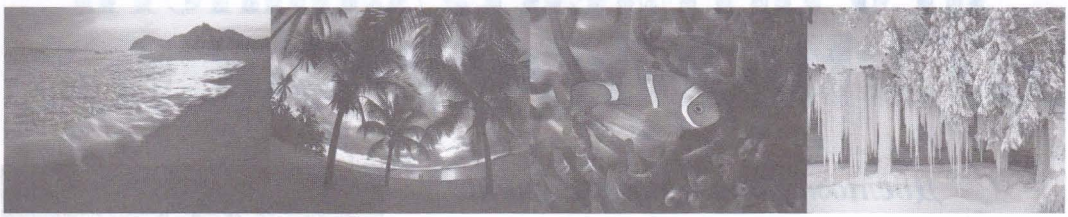

«Неглибоке знання відводить від Бога; глибоке знання приводить до Бога».

Френсіс Бекон

«Бо хто може споглядати дивний порядок Всесвіту, керованого Богом, без пориву до споглядання понад усе самого Творця...»

Микола Коперник

«Я бачу для себе могутнє свідчення існування чогось, що йде далі всього цього... Здається, начебто хтось тонко підібрав параметри природи, щоб Всесвіт став можливим... Відчуття задуму величезне». «Закони [фізики]... виглядають продуктом надзвичайно геніального конструювання... Всесвіт мусить мати ціль».

Пол Девіс, відомий астрофізик

«Великим є Бог, велика Його сила, безконечна Його мудрість. Величає Його небо і сонце, зорі й Місяць, кожен своєю мовою... Величатиме також і моя душа Господа-Творця, доки буде могти...»

«О Ти, хто через світло природи спонукав нас пристрасно бажати світла Твого милосердя, щоб відкрити нам світло Твоєї слави! Дякую Тобі, Творче мій і Боже, за те, що дозволяєш мені дивуватися з Твоїх творінь і любити їх. Я закінчив тепер подвиг мого життя цілком впевненим, що Творець дав мені силу здійснити його. Я розкрив людям славу Твоїх творінь настільки, наскільки мій розум міг збагнути їхню величну неосяжність. Мої почуття звернулися на пошук істини, і наскільки це можливо було для мене, я відшукав її з усією старанністю і чистосердечністю. Якщо я, нікчемний черв'як перед Тобою, народжений у гріху, висловив що-небудь суперечливе Твоїм добрим намірам, то нехай Святий Дух розкриє мені це, щоб я міг його виправити. Якщо дивна краса Твоїх творінь вивищила мою душу і якщо я шукав слави між людьми в міру того, як просувався у своїй праці, призначеній лише для Твого прославлення, то пробач мені по Твоїй доброті і милосердю та вчини, щоб усі мої твори схилялися перед Твоєю славою і сприяли добру людей. Славте Господа, о небесні гармонії, і ви, хто осягає земну гармонію, славте Його! Нехай прославляє душа моя Творця протягом усього мого життя! Ним і в Ньому існує увесь світ».

Йоган Кеплер

Далі буде

За матеріалами ЗІР

Глава УГКЦ привітав новообраного Патріарха Антіохії

Глава Української Греко-Католицької Церкви блаженніший Святослав (Шевчук) привітав новообраного Патріарха Антіохії та всього Сходу Йоганна Хель Яадзигі.

«Ваше Блаженство, я з великою радістю сприйняв звістку про те, що Святіший Синод Антіохійської Православної Церкви, який зібрався в Баламандському монастирі, що на півночі Лівану, обрав Вас новим 158-м Патріархом Антіохії та всього Сходу. Господь довірив Вам свою паству в період, який є важким і драматичним для Вашого народу і для Вашої країни», – йдеться у привітальному листі Глави УГКЦ.

Блаженніший Святослав повідомляє новообраного Патріарха Антіохійського, що вірні УГКЦ та їхні пастирі запевняють його у своїх молитвах і братерській підтримці.

За матеріалами ЗІР

ДУШПАСТИРСЬКА ДОПОМОГА ДЛЯ УВ'ЯЗНЕНИХ

Блаженніший Святослав (Шевчук) 12 грудня підписав Угоду про співпрацю УГКЦ з Державною пенітенціарною службою України (ДПтС).

Метою цієї Угоди є узгодження принципів і напрямків щодо дотримання конституційних прав засуджених та осіб, узятих під варту, щодо задоволення їхніх релігійних потреб, вимог законодавства України у сфері свободи совісті відповідно до їхнього правового статусу.

Згідно з Угодою, УГКЦ бере на себе відповідні зобов'язання. Зокрема, призначає осіб, що входять до Координаційної ради, відповідальних за конкретні пункти цієї Угоди. Визначає, належно готує та вповноважує покликаних до тюремного служіння священиків і мирян. Надає благодійну допомогу у вигляді одягу, медикаментів, продуктів харчування, засобів гігієни тощо. Сприяє виправним закладам у наповненні книгозбірень літературою, періодичними виданнями, у придбанні аудіо- та відеоматеріалів релігійного змісту.

На аудієнції у Папи Римського

Папа помилував свого колишнього камердинера

У суботу, 22 грудня, Папа Бенедикт XVI відвідав у в'язниці Паоло Ґабріелле, свого колишнього камердинера, якого у вересні цього року було засуджено до одного з половиною року ув'язнення за викрадання з папського кабінету особистих документів Понтифіка та передачу їх стороннім особам.

Святіший Отець прийшов, щоб особисто повідомити про те, що він прийняв прохання про помилування, подане засудженим. «Йдеться про батьківський жест щодо особи, з якою Папа протягом кількох років розділяв обставини щоденного життя», – читаємо у повідомленні Ватиканського прес-центру. Відразу після цього Паоло був звільнений та повернувся до сім'ї.

На аудієнції у Папи Римського

«Якби я прийняла іслам, я б опинилася на свободі», – Асія Бібі, Пакистанська християнка

Асія Бібі, християнка з Пакистану, з червня 2009 р. засуджена до смертної кари через повішення за богохульство проти Мухаммеда. Незабаром після винесення вироку до її камери прийшов суддя, який засудив її до смерті. Він пообіцяв оскаржити своє рішення, якщо християнка погодиться прийняти іслам. Але вона сказала, що воліє померти як християнка.

«Я пишу з камери без вікон, і я не знаю, чи мої слова дійдуть до вас. Але якщо ви їх читаєте, помоліться за мене і згадайте про всіх тих, кого переслідують за їхню віру. Я також напишу листа президентові Пакистану, щоб дозволив мені повернутися до моїх близьких», – звертається Асія в листі. «Бог знає, що це рішення несправедливе, і моя єдина провина в тому, що я католичка», – читаємо далі.

Асія Бібі нагадує, що вона є матір'ю п'ятьох дітей, і її єдине бажання – повернутися до своїх близьких, щоб бачити їх усмішки. «Знаю, що вони страждають через мене і турбуються про моє життя», – говорить пакистанська католичка.

«Я ж, з превеликої ласки Твоєї,
увійду в дім Твій, і поклонюся до святого
храму Твого в страсі перед Тобою».
(Пс.5,8)

ЮВІЛЕЙ СЛАВНОЇ ОБИТЕЛІ

До 300-ліття

Бучацького монастиря Чесного Хреста Господнього

Над Стрипою стоїть високий монастир,
Повитий славою та хмарами окутий.
Крізь довгий час – століть бурхливих вир
Він християнським людом не забутий.

В. Затильний,
випускник колегіуму 2002 р.

о.Іриней Гумен, ЧСВВ - ігумен Бучацького монастиря й директор Колегіуму св.Йосафата п. Марія Яремко

Бучацький монастир Чесного Хреста Господнього сьогодні – чи не найвідоміша споруда міста та важливий центр духовного, освітнього та культурного життя. Обитель за свою 300-літню історію пережила часи розвитку, піднесення і лихоліття.

Впродовж століть у стінах обителі проживають монахи, які з неймовірним запалом поширюють віру та освіту серед нашого народу. Ювілей особливий, час непростий… Як нині важливо, попри всі обставини, складнощі та перипетії часу, вміло і справедливо вдивлятись в історію, згадати життя визначних постатей, які пов'язані із Бучацьким монастирем, занести свої подячні молитви до Господа і віддати належне всім тим, хто творив історію святині!

Ще граф Стефан Потоцький запросив отців Василіян із Литовської Провінції Святої Тройці до Бучача для розвитку семінарських студій й підготовки духовного клиру, а 7 грудня 1712 року у Любліні він видав фундаційну грамоту, створюючи умови для діяльності ченців. Згодом Микола Потоцький, син Стефана, виділив кошти на побудову монастиря, гімназії та церкви.

Чисельних гостей з України, Польщі та Аргентини зібрав ювілей Бучацького монастиря. Високопреосвященний архиєпископ і митрополит Тернопільсько-Зборівський владика Василій Семенюк очолив Божественну Літургію. Йому співслужив преосвященний владика Димитрій Григорак, правлячий архиєрей Бучацької єпархії.

Як зазначив Митрополит у своїй проповіді, монах – це той, хто прагне Бога, хто молиться за світ перед Богом. Владика теж підкреслив вагомий внесок ченців Василіян як для розвитку Чину і Церкви, так і для духовно-освітнього прогресу суспільства.

По завершенні Святої Літургії владика Василій благословив духовних осіб та вірних традиційним многоліттям. Єпарх Буцацький Кир Димитрій у своєму привітанні підкреслив цілеспрямованість та наполегливість тих, які відбудували монастирський комплекс та продовжили традицію виховання молоді на християнських принципах.

Відтак усі вийшли на подвір'я, де була освячена пам'ятна таблиця.

Святкування продовжилося в актовій залі Бучацької районної державної адміністрації, де відбулося клубне погашення ювілейних конвертів із зображенням монастиря для філателістів.

У ході проведення науково-практичної конференції «Чин Святого Василія Великого у контексті історико-

релігійних процесів в Україні: до 300-ліття заснування Бучацького василіянського монастиря» доповідачі у своїх дослідженнях відзначили, що багатолітня історія Бучацького монастиря отців Василіян – справжня перлина в історії української духовності та шкільництва і заслуговує на об'єктивне висвітлення.

Науковці, а це – самі Василіяни, а також дослідники із Тернопільського національного техуніверситету; історичного факультету Тернопільського національного педуніверситету; Тернопільської обласної організації Української Асоціації релігієзнавців, Тернопільського обласного осередку Наукового Товариства імені Шевченка, музею-заповідника «Золочівський замок» – відділу Львівської національної галереї мистецтв, представили широку гаму досліджень діяльності Чину та Церкви.

Щодо освітньої діяльності отців Василіян, професор Тернопільського національного технічного університету імені Івана Пулюя Ярослав Стоцький зауважив, що від часу заснування навчального закладу в Бучачі, з 1754 до 1893 року приблизно 27 тисяч 380 учнів закінчили гімназію, а 27 тисяч 805 – головну нормальну школу. Серед них слід згадати: В. Физикевича, Канівського архимандрита, Ю. Коссака, художника, К. Щепковського, єзуїта, провідника Добромильської реформи, Л. Березовського, редактора часопису «Місіонар», Марка Галущинського, протоігумена і визначного літургіста, Теодосія Галущинського, протоархимандрита, бібліста і церковного історика, П. Бажанського, музиканта, К. Устияновича, поета і художника, О. Кулачковського, міністерського радника, посла австрійського парламенту, редактора «Вісника

Монастир і школа оо. василіян у Бучачі. Літографія К. Качинського, 1865. Львівський історичний музей

Державних Законів» та багатьох інших.

Конвікт (школу-інтернат) при Бучацькому монастирі з 1754 до 1911 року закінчили близько 2500 учнів. Серед них найбільш знаними є: о. Йосафат Маркевич, василіянин, місіонер у США, організатор церковно-парохіяльного життя, український письменник та видавець; о. Яким Фещак, василіянин, редактор часопису «Місіонар» і духівник УГА; о. Єпіфаній Теодорович, василіянин, редактор «Місіонаря»; о. Павло Теодорович, василіянин, професор філософії Духовної семінарії у Львові, магістр новіціяту; о. Йосиф Заячківський, священик УГКЦ, гро-мадський діяч, один із засновників «Просвіти»; о. Юліян Манько, василіянин, викладач і префект у Бучачі; о. Йосафат Скрутень, василіянин, історик Церкви, редактор журналу «Поступ», професор філософії Богословської академії у Львові; о. Павло Пушкарський, василіянин, Протоігумен Святопокровської Провінції у Польщі.

Опісля конференції учасники ювілейних святкувань мали змогу оглянути виставку фотографій Бучацького монастиря та графічних творів художника Романа Лесіва.

Наступного дня, 9 грудня, свято продовжилося Святими Літургіями у храмі та концертом у районному будинку культури за участі народних аматорських колективів Бучацького району, церковних спільнот та учнів колегіуму імені святого Йосафата.

Ювілейні урочистості завершилися, проте життя продовжується, а славний Бучацький василіянський монастир Чесного Хреста Господнього був і залишається важливим духовним та освітнім осередком для чернецтва, своїх вихованців, парафіян, бо завжди вірний Апостольському Престолу, УГКЦ, повсякчас оберігаючи віру, традиції своїх вірних, виховуючи в них глибоку духовність, високу національну свідомість на славу Богу й Україні.

Храмовий празник Святого Андрія Первозванного у Львові

13 грудня, в день Святого Апостола Андрія Первозванного, покровителя храму Отців Василіян о 10 год. розпочалась урочиста Свята Літургія за участю Протоігумена Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні отця Пантелеймона Саламахи, ЧСВВ, та преподобних отців і священнослужителів з різних околиць Галичини.

Напередодні храмового свята львів'яни та гості міста мали можливість духовно підготовитись до святкування, беручи участь у п'ятиденних реколекційних науках, які виголошував о. Веніамин Чернега, ЧСВВ.

До святкування долучились викладачі та студенти із Василіянського Інституту Філософсько-Богословських Студій (смт. Брюховичі).

Незважаючи на будній день у храмі було велелюдно. Співав парафіяльний хор храму Святого Андрія. Промову виголосив отець Йосафат Хаймик, ЧСВВ, ректор ВІФБС.

Завершилась Свята Літургія благословенням та окропленням усіх учасників свята.

Отець Михайло Лучків, ЧСВВ, парох Святоандріївської церкви подякував за спільне моління з нагоди відзначення храмового свята.

Джерело: http://osbm.info/

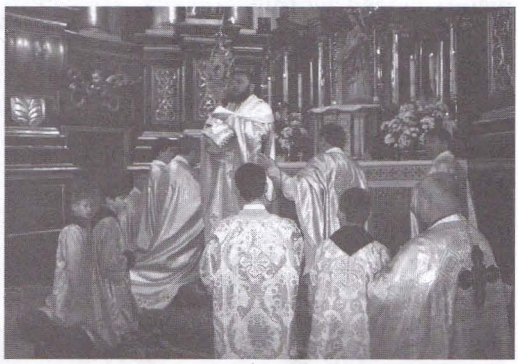

РІЗДВО – ЦЕ СПОГАД

Історії спасіння Божого люду й особливий спогад Історії твого навернення

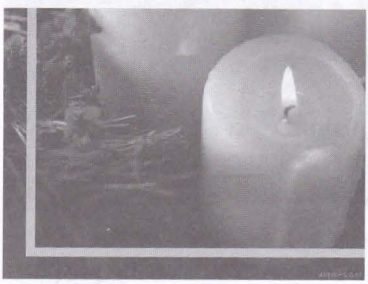

о. Віталій ТАРАСЕНКО,
«Духовні роздуми»

У січні ми торжественно святкуємо велику подію – Різдво Господа нашого Ісуса Христа, який приніс спасіння цілому людському роду. Ось цілий піст приготовлялися до цієї події, яка звершилась вже давно у Вифлеємі, і яка має звершитись у серці кожного з нас. Найбільший вияв любові Бога до людини об'являється у приході Сина Божого. І всі події, які були раніше, вели до цього спасительного приходу Месії. Серед різних людей зустрічаємо тих, хто важко прогрішився перед Богом, немов руйнуючи Божий план та, дивлячись ідеалістичними очима, може у нас виникнути запитання до самого Бога: чому через грішних людей Він здійснює план спасіння? Ми можемо осудити таке рішення Бога і наш категоричний осуд буде зводитися лише до знищення, а не спасіння. Бог наш – Бог Спаситель, який пропонує свій План Спасіння людині, але шанує свободу вибору. Бог наш – Бог Творець, який зуміє створити з нічого, і воно буде добрим. Так Він кожен гріх людини може вивести їй на освячення. Бог наш – Бог любов, що любить не за те, що ми робимо, а за те, хто ми є і до чого покликані. Шлях Спасіння є шляхом наших упадків і гріхів, наших слабостей і невірностей, але у всьому цьому показується велич Божої любові, яку пізнаємо у прощенні, довірі, скріпленні сил, зціленні від недуг. Шлях Спасіння є шляхом наближення людства до Бога. Прочитаємо Біблію і побачимо, як людство поступово наближувалось до Бога: пізнаючи Його різноманітними способами, відкриваючи Його щораз іншим. Він залишається незмінним, а людина змінюється, зростаючи у вірі і наближаючись до Нього. Шлях Спасіння є особистим шляхом для кожного з нас. Погляньмо на своє минуле і побачимо

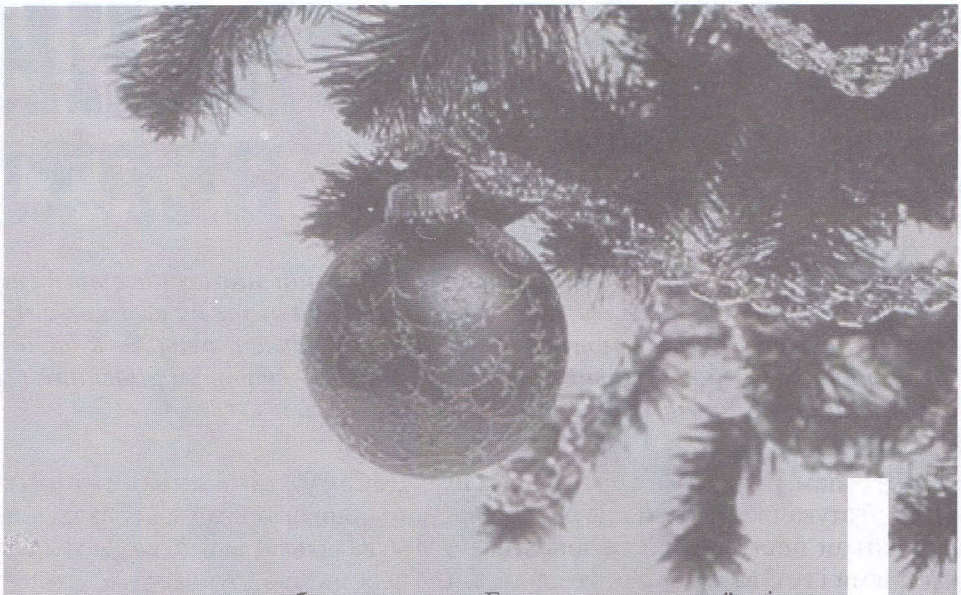

етапи нашого наближення до Бога, етапи нашої віри. Можемо засмутитися нашими упадками, і можемо водночас благодарити Бога за спасіння, якого ми удостоїлися. Ми також можемо пригадати багато імен тих людей, які нас наблизили до Бога. Із кожним іменем є пов'язана ситуація, випадок, що вплинув на наше життя. Пригадаймо їх, щоб поблагодарити Бога за них, за те, що Він не забув за нас і своєю педагогічною рукою вказував на шлях до Спасіння. Щоб достойно зустріти Різдво Христове, Свята Церква закликає нас, щоб ми очистили своє серце стриманням, посиленими молитвами вдома й у храмі, таїнством святої Сповіді. Щоб прийняли Спасителя у Святому Причасті, творячи із нашого серця «Вертеп», місце пристановища і спочинку для Бога. Бог не погордує ніким, хто старався з усіх зусиль приготувати своє серце до зустрічі з Ним. Приходить до тих, хто відкриє своє серце. Нехай зустріч із Богомладенцем спонукає нас до продовження нашої дороги Спасіння через зростання у вірі і творення добродійств. Так дійдемо аж до осягнення вічного життя у Небесному Царстві.

ПЕРЕСЛІДУВАНИЙ ВЕРТЕП

(Спогади)

Мирослава СЛУКА

Свято Різдва Христового у дітей та молоді найперше асоціюється з вертепом та колядою, яка несеться від хати до хати, вільно лунає на вулицях у містах та селах. Але так було не завжди. Старші люди пригадують, як в часи підпілля забороняли колядникам вільно співати, а головне – ставити різдвяний вертеп. Ті часи відійшли у минуле, проте спогади залишились…

«Досі пам'ятаю, як ми з братом чекали Різдва, готувались до свята не один день. З початком посту починали збиратися з хлопцями і готувати вертеп: розподіляли ролі, складали сценарій, шили костюми», – розповідає дід Василь з Жовківського району. – «Того року мені випала роль Ірода. Батько витесав для мене булаву, яку разом з хлопцями обклеїли позолотою. Мама допомагала шити вбрання. Спеціально до Львова їздила по червону матерію *(тканину)*. Збирались ми по хатах, вчили колядки, робили репетиції, а після цього йшли на ковзанку. В нашій родині Нового року не святкували, те свято нав'язували нам в школі: вчили вірші про Діда Мороза, співати пісні про Снігурочку, а колядки не було.

Дякувати Богу, що такі часи минули, але після наших зібрань у школі почались неприємності. Чиїхось батьків викликали на виховні бесіди, залякував директор, наполягав не брати участі у вертепі. Дехто і справді відмовлявся. Директор школи боявся за свою посаду, тому виконував ті накази з району, але ми ті заборони ігнорували.

Моїх батьків не викликали, вони не займали якихось важливих посад. Декому занижували оцінки. Для тодішньої сільської влади, яка отримувала вказівки з району, найбільшою небезпекою був вертеп, то були 60-ті роки. Подекуди перепадало і колядникам, але їх в нашому селі не гонили», – пригадує дідусь.

«Та чим більше нас гонили, тим більше ми колядували. В нашому селі було двоє чи троє царів (так кажуть на вертеп на Львівщині), але в деяких селах не дали зробити ні одних.

Пригадую, на Різдво близько першої години ми почали колядувати на одному кінці села, недалеко біля мого дому. Спочатку йшов вертеп, а за ним колядники. Нас попередили, що директор школи, його прозивали Махно, зі свитою і міліціонером чатують біля колгоспу у центрі села. Переходячи з одного присілка на другий по дорозі нас перейняли ті комуністи. Звичайно, що ми боялись, тому переодяглися у звичайний одяг. Вертепні обладунки понесли загумінками. Директор нас запитав: «Куди ви хлопці йдете?» Кажемо що колядувати. А вони давай за нами гнати. Ми розбіглись у різні сторони, хто куди: хтось сховався у копиці соломи, я з хлопцями забіг у найближчу стодолу,

заховались у сіно. Мій приятель Юрко забарився коло дівчат і йшов позаду, він не встиг передягнутись, в костюмі чорта з маскою на лиці та ланцюгом кругом пояса він почав бігти за вчителями і кидати тим ланцюгом, міліціонера збив з ніг, і вже ті комуністи почали втікати від нас. Після цього вони остерігались нашої компанії. А ми позбирались і пішли далі. На щастя, для нас той випадок не мав негативних наслідків.

Наш вертеп йшов з різдвяною звідзою, був ангел, три царі, чорт, Ірод, пастухи, воїн, загалом більше 10 осіб. На другий день свят ходили на сусідні села, до Жовкви, хотілось ще й заробити грошей, нас щедро обдаровували.

Хоча не так давно вільно колядувати було заборонено, але коляда лунала на вулицях і в родинах, це створювало святкову атмосферу і піднімало на дусі. Навіть у часи Незалежності нема стільки колядників, як було за підпілля».

СЯЙВО РІЗДВЯНОЇ ЗОРІ

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ,ЧСВВ

Прихід Христа осяяний зорею,
На блиск її Вкраїна, світ ідуть.
Серця стають родючою ріллею
Для слів Месії, адже в них є суть…

Вертепу тиша в єдності зі світлом,
Там чути спів небесних ангелят.
Несеться він угору вкупі з вітром;
Полонить і підносить свято свят.

Ісус-Дитя в долоні взяв життя
Твоє, моє – улюбленців Своїх.
Збудила вмить сердечне каяття
Його покора, погасивши гріх.

До Спаса повернімося лицем,
Щоб з поглядом зустрітися Царя.
Радіймо завше тим могутнім днем…
Нехай веде до Господа зоря!

НОВОРІЧНА НІЧ

Надія КРАСОТКІНА

У новорічну ніч приходить дивна казка
До всіх: людей великих і малих.
В серцях засвічується щиро радість, ласка,
Любов народжується, щастя, сміх.
І це чудово. Хай так завжди-завжди буде!
Хай добра усмішка прикрасить нам лице.
Живімо в мирі, українці, рідні люди,
Ми – вільні! Пам'ятаймо всі про це.
Хай світить сонце помаранчеве яскраво
Й веселка над землею хай встає.
Ми побудуємо життя своє на славу,
Бо в нас і сила, й мудрість, і натхнення є!

Люба ДІВЧУР

ДИТЯ ВИФЛЕЄМУ

Бог Предвічний народився,
Чи знаєте, люди?
Святе Дитя з Вифлеєму
Тепер з вами буде.

Свої ніжні рученята
До Бога складає,
Та маленьким устами
Ласки вам благає.

Ясна зірка засіяла
Над вкраїнським краєм.
«Вселенная веселися»
Разом заспіваєм.

Хай Дитятко з Вифлеєму
Всіх благословляє,
Нехай в рідній Україні
Христос ся рождає!

ВІНШУВАННЯ НА НОВИЙ РІК
(14 січня)

Йшов я через гори та через долини,
Привела стежина у вашу хатину,
Щоб Новий рік в мирі, з Богом розпочати,
Дозвольте сьогодні вам повіншувати.

Під ноги вам стелю золоту пшеницю,
Щоб хліб і до хліба було на полиці,
Щоб у Новім році вам Господь із неба
Послав у родину все, чого лиш треба.

Дай, Боже, достатку вам і вашим дітям,
В щасті і здоров'ї других свят дожити,
Хай Господь із неба вас благословляє,
Хай в вашій родині **Христос ся рождає!**

СТРАЖДАННЯ ІЗ ХРИСТОМ – ЦЕ ДЖЕРЕЛО ДУШЕВНОГО МИРУ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Дорогі хворі, терплячі, страждаючі!

Незважаючи на вашу слабість, недугу, неміч, а деколи й самотність, ви черговий раз переживаєте свята Різдва Христового. Знову до нас приходить Дитятко Ісус і відкриває перед вами скарби своїх ласк.

Можливо, як на іконі, маленьке Дитятко Ісус простягає до вас свої рученьки, щоб вас, страждаючих, обняти і пригорнути до свого люблячого серденька. Ісус Христос в особливий спосіб прийшов до нас, як хліб життя. Візьміть цей хлібець у свої долоні, і побачите в Ньому всю доброту, простоту, убогість і покору. Не щадить Він себе, а дає нам на поживу, щоб ми мали життя – життя вічне. Подякуймо Отцеві Небесному за цей великий дар свого Сина, який хоче замешкати у наших неспокійних серцях.

Загляньте в Його оченята, які немов зірнички, споглядають на вас немічних і пронизують все ваше нутро і душу. Гляньте на вушка Дитятка, які чують ваші стогнання, благання; на найгарніші у світі устонька Його, які мовчки випрошують Отця Небесного прощення наших провин і всіх ласк у витривалості ваших терпінь; на ці малі рученята, які будуть благословляти й оздоровляти хворих, калік і всіх немічних, а потім візьмуть тяжкий хрест, що приготовлять Йому люди; на ніженьки, які будуть ходити по нашій грішній землі, а потім будуть прибиті до хреста такими ж людьми, щоб більше не ходити Йому по цьому світу. Загляньте у Його любляче серденько, яке ніколи не перестане нас любити.

Поруч з Ісусом на іконі святий Йосиф. Він споглядає як на Ісуса, так і на нас, немічних. Йому Господь Бог доручив бути опікуном маленького свого Дитятка, а також Матері Діви Марії. Він і для нас є найкращим опікуном і опорою, а навіть і другом до кінця нашого життя.

Марія, яка народила Ісуса, склавши свої руки до молитви, вдячна Богові за прихід на світ Спасителя, молиться за цей грішний світ і за нас, немічних.

На іконі пастушки, які перші прийшли вклонитись Ісусові, обдарували Його чистим серцем, простотою, щирістю, зичливістю, правдомовністю і були захоплені Богом, що взяв людське тіло, щоб разом з нами розділити нашу долю. А крім цього пастушки до вертепу принесли Ісусові невинне ягнятко, даруючи його зі своєї убогості, бо мешканці Вифлеєму у своєму достатку байдужі до чужого горя, відмовили Марії і Йосифові місця у своїх домівках.

Пошану висловили своїми дарами і мудреці зі Сходу.

Що ж ми подаруємо Ісусові? Хіба що свою духовну убогість, яку ми отримали з Його ласки. Але ви маєте ще одне велике багатство, якого ніхто у вас не відніме. У солідарності з усім народом Божим і Церквою святою, пожертвуймо Йому свою святість і святість всіх хворих, терплячих, голодних, бездомних, скривджених. Пожертвуйте Йому свої терпіння, болі, сльози і гіркі переживання. І таким способом ви поєднаєтесь із Новонародженим Ісусом, з Його Матір'ю і Йосифом, а також з пастушками і мудрецями зі Сходу. Адже ж зв'язок ваш з Богом заглиблений у ваших терпіннях і вас єднає з усіма людьми. В цьому полягає ваша важлива роль в апостольстві хворих усього світу – страждати, терпіти разом із Христом.

З нагоди Різдвяних свят, дорогі хворі, редакція «Місіонаря» складає вам найкращі побажання. Щоб ви у цьому році, і на майбутнє, зазнали не тільки великої радості, але й любові і доброзичливості зі сторони своєї родини і тих, хто вас обслуговує, доглядає і відвідує, а ваша парафія і церква нехай і надалі залишається правдивим Божим домом, повним тепла і любові, з якою ви постійно перебуваєте в єдності. Усіх вас поручаємо Божій опіці Пресвятої Родини і Божому Милосердю Ісуса.

Христос рождається! Славімо Його!

P. S. Дорогі хворі, редакція «Місіонаря» заохочує вас у цьому році читати рубрику у часописі «Страждання з Христом – це джерело душевного миру». Просимо вас щирих молитов у здійсненні наших добрих намірів.

ПОШУК ЩАСТЯ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

У п'ятницю, коли закінчується робочий тиждень, завжди шумно на вокзалах великих міст. Багато людей виїжджає з на села, а особливо студенти, які спішать до своїх домівок, бажаючи відвідати своїх батьків, допомогти їм у праці. Тим більше виїжджають, коли на вихідні припадають свята.

Після занять у медичному коледжі Галина також вирішила поїхати на Різдвяні свята додому. Їй так хотілось разом з батьками відсвяткувати Святвечір і Різдво Христове, поколядувати зі своїми подружками, бути з усіма на богослужіннях у церкві і в так відійти від міського ритму життя, розв'язавши щоденні його турботи.

Вдома всі були раді приїзду Галини з міста, а вже ввечері всі разом оглядали різні телевізійні передачі. Теплий вечірній родинний затишок надихав її на завтрашній день. Після реклами по телебаченню виступала ведуча програми і розповідала про народні звичаї та традиції під час святкування Різдвяних свят, зокрема, Святого Вечора.

«До Святої Вечері вже заздалегідь підготовлялись, – говорила ведуча, – адже ж на стіл потрібно поставити дванадцять страв, зготовити кутю, у хаті прибрати згідно звичаїв. Тож усім була робота. Молоді, і навіть старші на Святвечір ворожили, знаючи, що у цей день все сповняється. Деякі дівчата вже зранку спішили до ворожок, бажаючи покращити свою долю, привернути до себе увагу бажаного хлопця, відвернути своїх ворогів. І це їм вдавалося. Тому, поспішайте дівчата, не пожалієте…»

На жаль, у цій програмі не було сказано нічого з євангельських подій, пов'язаних з народженням Ісуса Христа, заради чого святкує весь світ ці свята. Та ця розповідь припала до серця Галині, так що вона почала думати тільки про ворожіння. Навіть у сні марила, а коли пробудилась, то пригадала слова «вже зранку дівчата спішили ворожити». І дійсно, часто наше життя, особливо в молодому віці, ставить стільки таємниць, що важко без науки Божої все зрозуміти. Тому дехто хоче заглянути у своє майбутнє, щоб успішно подолати проблеми, і так забуває, що на першому місці має бути Господь Бог, якому треба довіритись, а тому потім легко попадає у сіті диявола. В такому стані перебувала Галина з вечірнього часу, коли дивилась і слухала телепередачу.

Наступного дня по мобільному телефону вона домовилась із своєю подругою Оленкою, щоб поїхати таки до ворожки, яка була відомою на всю околицю. Перед обідом прибувши до неї, вони застали там велику чергу. Старша віком ворожка, яку звали бабою Палажкою, усіх просила терпеливо чекати своєї черги, обіцяючи прийняти всіх. Не минуло й години, як баба Палажка відпустила своїх клієнтів і тоді покликала Галину до кімнати, де були

закриті вікна, а на столі горіли маленькі свічки, серед яких знаходилась старовинна ікона і різні речі, що лежали разом з іконою.

– На що жаліємся, донечко, щось гнітить тебе? – запитала бабуся, погладивши своєю рукою ліву долоню дівчини.

– Вчора по телевізору передавали, що на Святвечір ворожать, і ми приїхали з подружкою, щоб ви нам щось добре поворожили, – говорила якось несміливо Галина, а після короткої мовчанки додала:

– А це правда, що сьогодні все сповняється?

– Тільки ж вам це буде коштувати. Ось бачите, тут віск і яйце, молитва, та й про мене пам'ятає податкова! Аякже ж!..

Палажка помішала розтоплений віск, подула на нього і почала говорити дівчині:

– У тебе все добре було б, та тільки є близькі люди, які заздрять, шкодять і тобі щось поробляють. Так, що навіть твій близький друг не довіряє тобі…

Галина тривожно глянула на бабусю, кажучи:

– Підкажіть, що я маю робити?

– Щоб було по-Божому, в церкві постав три свічки: одну на ворогів, другу за свого хлопця, і третю – за себе. Засвіти свічку, поверни полум'я донизу, а потім став на свічник і нікому про це не говори. Ти ж чула, як говорять мудрі люди по-радіо чи телевізору.

Галина поклала гроші на стіл, вийшла іще більше роздратована із темної кімнати, так що Олена навіть боялась туди заходити.

– Заходь, моя миленька, і тобі дам добру пораду, – запрошувала її до темної кімнати ворожка.

– Мені немає потреби ворожити, я

тільки подружку супроводжую, – говорила Оленка, коли глянула на стіл, де горіли свічки.

– Я ж тобі всю правдоньку розкажу, не жалій тих пару копійок, ой не жалій! Я з молитвою…

– Ні, ні! – різко відповіла Оленка і разом з Галиною вийшли з хати, пішли на зупинку маршрутки, що знаходилась в центрі міста. Їдучи додому, вони майже не розмовляли.

Під вечір Галина була вдома, де всі готувались до Святої вечері. Надворі була гарна погода, випав біленький пухкий сніжок і вкрив білим килимом поля, левади і дерева. Галина нікому про ворожіння не розказувала, бо баба Палажка строго наказала нікому нічого про це не розповідати, адже все тоді буде надаремно, хоча ворожіння коштує грошей! Галина не розуміла того, що вона переживає кризу свого життя. Саме таким способом вона наразилась на диявола, який почав різними способами атакувати її серце, яке прагнуло чистоти і щирості, такого ж серця доброго приятеля. Вона цього не знала, і про це ніхто їй не говорив, що цим приятелем для кожного може стати сам Ісус Христос, який є Найсвятішою Добротою. Серце Спасителя ніколи не перестає любити. Про це не говорять ні по телевізору, ні ворожка під час ворожіння і замовляння.

Далі буде

КРОСВОРД «СВЯТА ТЕРЕСА ВІД ДИТЯТКА ІСУС»

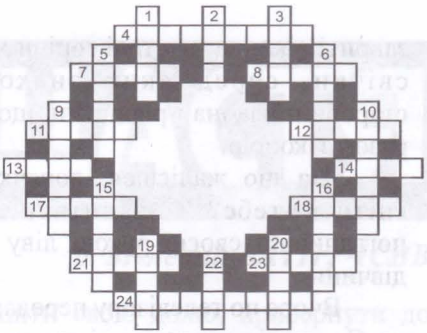

Підготувала Леся ШТИКАЛО

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 4. Я не могла терпіти чужого товариства, і … поверталася до мене тільки у тісному сімейному колі. **7.** … яскраво світило, і від того вся природа мала святковий вигляд. **8.** Я відчуваю, що моя … тільки починається. Як добрий Творець вислухає мене, моє небо буде на землі, аж до кінця світу. **11.** Не сподіваючись уже ні на яку допомогу на землі і відчуваючи … смерті, я також повернулась до своєї Небесної Матері, з усього серця просячи Її врешті-решт змилуватися наді мною. **12.** 19 жовтня 1997 року Папа Іван … II проголосив святу Тересу від Дитятка Ісус і Пресвятого Обличчя Вчителем Вселенської Церкви. **13.** Кожного четверга прогулянка перетворювалася на відпочинок на луках. «Якими вдячними ми повинні бути Господеві, – зауважила Тереса, – за прекрасний …, що Він створив: за квіти, птахів, воду і сонце!» **14.** Постриг став кульмінацією церемонії. Після цього Тереса простяглася на підлозі на … глибокої покори. Символічно це означало її відмову від світу назавжди. **17.** Місто у Західній Україні, де відбулося паломництво мощей святої Тереси від Дитятка Ісус 10-11 квітня 2010 року Божого. **18.** Мене охопив неймовірний … і сум, і я твердо вирішила ніколи більше так не поводитись. **21.** 18 січня 1889 року Тереса одягла облачення монахині-кармелітки. Її батько був присутній на урочистій церемонії і поблагословив її. Тереса виглядала як … у своєму новому вбранні. **23.** Як і свята … д'Арк, свята Тереса носить титул «Покровительки Франції». **24.** Просимо Тебе, випрошуй для підростаючої молоді … обдумати, омолити і вибрати віру в Бога, а всім, за кого ми молимося, вірність Божому закону.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Свята Тересо, Ісус так сильно притягнув Тебе до Себе і своє … зв'язав вузами дружби з Твоїм серцем, що Ти майже постійно говориш з Ним, пишеш про Нього, передаєш Його Любов. **2.** Люба маленька Тересо, мені було 17 років, коли я прочитав твою автобіографію. Вона справила на мене враження, подібне до удару грому. Ти назвала її «Весняна історія маленької білої квітки». Але вона мені здалася схожою на сталевий брус – силою волі, сміливістю і рішучістю, які вона пробуджувала. З того моменту ти вибрала … цілковитої посвяти Богові, нічого тебе не зупинило: ні хвороба, ні зовнішня протидія, ні внутрішні хмари й темрява (Зі слів кардинала Альбіно Лучані (1973), який став Папою Іваном Павлом I). **3.** Я зрозуміла, що коли б усі квіти хотіли стати трояндами, то природа втратила б свій весняний …, а поля не рясніли б іншими квіточками. **5.** Тим не менше, Божий … ставав таким настійливим, що, навіть якби мені потрібно було пройти через вогонь, я кинулась би і в нього, лиш би відгукнутись на зов Господа нашого. **6.** О свята Тересо від Дитяти Ісус, Ти так подобалася Богу, коли тихо і покірно слухала Святу Месу, єднаючись душею і серцем з Найсвятішою Жертвою Христа. Тоді Ти з великою побожністю думала про …, про корпорал, який так сильно нагадував Тобі пелюшки і вифлеємські ясла. **9.** Автобіографічна книга «… про одну душу». **10.** Місто, де народилася маленька Тереня. **15.** Я хочу тебе любити, як мала …, я хочу за тебе боротися, як хоробрий воїн. **16.** Але, у … випробувань, саме Ваша рука вказала мені шлях, яким необхідно було йти. **19.** … здавалась мені тоді ще сумнішою, і я розуміла, що тільки на небі буде безхмарна радість. **20.** І тільки біля стіп Божої Матері Переможниці, у Її благословенному храмі, мені судилось знову віднайти своє … . **22.** Свята Тересо, близька тим, хто втрачає надію і перебуває за … до розпачу.

Відповіді на кросворд, опублікований у числі за грудень 2012 року:
ГОРИЗОНТАЛЬНО: 5.Цегельський. 8.Життя. 9.Ліван. 11.Нонна. 15.Миколай. 16.Зачаття. 20.Йосиф. 22.Митар. 23.Назва. 24.Олександрія.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Честь. 2.Платон. 3.Яскиня. 4.Вибір. 6.Кишакевич. 7.Багатство. 10.Намір. 12.Свято. 13.Жан. 14.Дар. 17.Колесо. 18.Дитина. 19.Павло. 21.Марія.

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

107 x 165 мм,
176 с., тверда опр.

УКРАЇНСЬКА КОЛЯДА
Колядки, щедрівки, віншівки.
Упорядник о. Віталій Попадюк ЧСВВ

Коляда у нашій рідній українській традиції – це не лише Різдвяна пісня. Українська коляда охоплює весь Різдвяний час – від Святвечора до Стрітення Господнього, включно з усіма народними традиціями, які практикують справжні українці-християни під час усіх свят цього періоду, а саме Різдва Христового, Святого Василія (Старий Новий рік), Богоявлення тощо. Колядки, щедрівки, різдвяні й новорічні віншівки – все це багата незабутня традиція Української коляди в нашім краю, який усім серцем вітає прихід Божого Сина – надію всього людства, надію України.

155 x 205 мм,
276 с., іл., тверда опр.

о. Климентій Василь СТАСІВ, ЧСВВ
ВАРТОВИЙ ГОСПОДНЬОГО СВІТИЛЬНИКА

Минуле століття закарбувало в історії людства і трагічні події, до яких спричинилися жорстокі тоталітарні системи, і незвичайні свідчення людської жертовності та святості. Книжка о. Климентія Стасіва, ЧСВВ, «Вартовий Господнього світильника» переносить читача у світ непересічної особистості, одного з духовних світочів прикарпатського краю, о. Йосафата Лесіва. На прикладі одного життя перед очима читача постає ціла епоха. Тривожна молодість, дорога до священства у небезпечний для християнина час, а згодом рясне душпастирськими плодами служіння – усе це складено на вівтар Господеві, на жертовник української справи.

Вплетення в історичну канву розповіді вічної євангельської мудрості та сучасної богословської думки надає книжці поліфонічного звучання, утверджує в надії на перемогу добра і світла.

Видання розраховане на дослідників духовної історичної спадщини української Церкви.

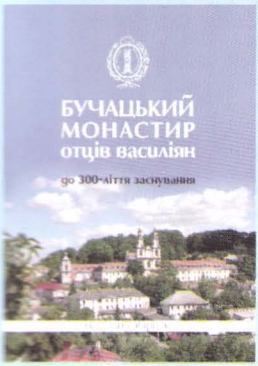

БУЧАЦЬКИЙ МОНАСТИР ОТЦІВ ВАСИЛІЯН: ДО 300-ЛІТТЯ ЗАСНУВАННЯ.
Науковий збірник

Науковий збірник вміщує матеріали, подані для обговорення на міжнародній науково-практичній конференції «Чин св. Василія Великого у контексті історико-релігійних процесів в Україні: до 300-ліття заснування Бучацького василіянського монастиря» вчених істориків і релігієзнавців, богословів та мирян, яка відбулася 8–9 грудня 2012 року в Бучацькому монастирі отців Василіян.

145 x 205 мм,
224 с., м'яка обкл.

З питань придбання літератури звертатися за адресою:

вул. Б. Хмельницького, 40 м. Львів 79019
тел.: 0952602157, (032) 272-90-80
http: www.missioner.com.ua
redakzia@missioner.com.ua

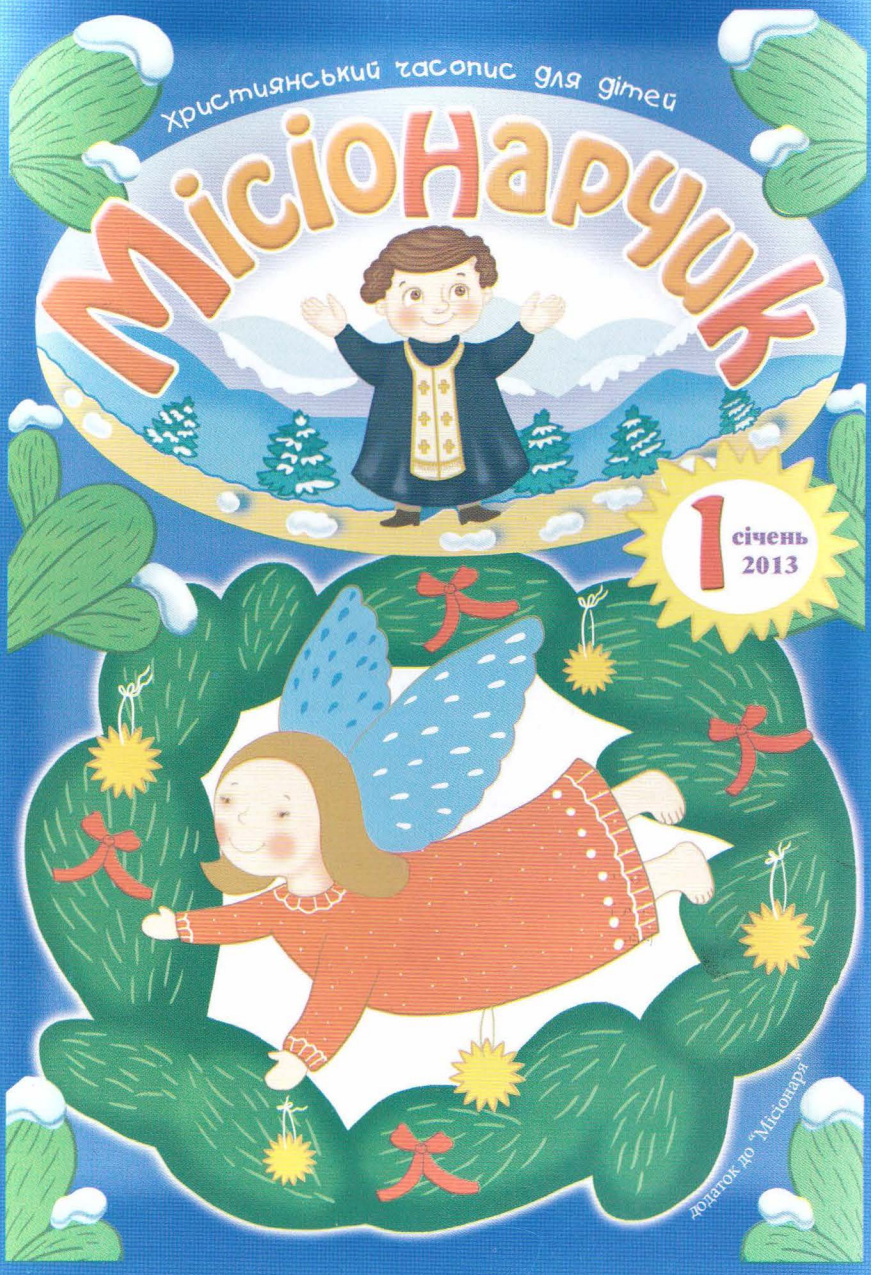

Дорогі наші читачі!

Починаючи з січня 2013 року дитячі сторінки «Місіонарчика» виходитимуть окремим додатком до «Місіонаря».

«Місіонарчик» можна буде отримати при Василіянських храмах в Україні, або надіславши листа-замовлення на адресу нашої редакції:

«Місіонарчик»,
вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019.

Також можна звертатися за телефонами:
моб. 097-59-002-59;
(032) 272-46-94